

3. SAYI: AĞUSTOS 2024

DİJİTAL DERGİ

Dünya Art®

OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU

RÖPORTAJ:

CEM ERDOST İLERİ

“Öyle bir geçer zaman ki,”

Erkin Koray

HAMİYET

bir Peşke
Müzikali

Yazan
deniz Modanoğlu

Yöneten
Işıl Kasapoğlu

aslı inandık
bilgesu koral cansu bahadır
esra kızdöğen eniş çelik
sermet yeşil sabahattin yakut
uygar özçelik

banış tokgöz ertan çalışkan
irfan alış özgarulusoy
serdal ersoy

dekar tasarımı tomris kuzu
kostüm tasarımı selin ölgen
ışık tasarımı cem yılmaz
hareket düzeni gürzen bilgen

Serdar Güngör Tuva Arslan
Ayis tasarımı
Ayis tokgözü
Sema arslan

Peşke Uçurum
ve mom
hikaye ve şarkı sözleri
irfan alış

İÇİNDEKİLER

--- AĞUSTOS 2024 ---

Yasin Dedebeirođlu <i>Özel Dosya</i> ———	<i>Öyle Olmasa Böyle Olmas, Böyle Olmasa Da Öyle Olmaz</i> ———	9
Şeyma İzler <i>Röportaj</i> ———	<i>Cem Erdost İleri</i> ———	13
Enes Furkan Alikaya <i>Deneme</i> ———	<i>İkilemler Üzerine</i> ———	23
Gülşen Aslan <i>Deneme</i> ———	<i>Ruhun Macerası</i> ———	27
İlknur Yazıyor <i>Deneme</i> ———	<i>Hasret</i> ———	29
Yağmur Ayan <i>Şiir</i> ———	<i>Dans Bitince</i> ———	53
Murat Öztürk <i>Öykü</i> ———	<i>II.Kısım Serüven</i> ———	53
Savaş Aşçı <i>Öykü</i> ———	<i>Yitik Hayatlar</i> ———	57
Ezgi Ülkü Aykut <i>Öykü</i> ———	<i>III.Kısım Kadın Aşk</i> ———	43
Nevin Ulusoy <i>Öykü</i> ———	<i>Köydeki Ev</i> ———	53
Özlem Yıldız <i>Öykü</i> ———	<i>Gözyaşlarını Toplayan Adamın İzin Günü</i> ———	57
Özlem Mehder <i>İllüstrasyon</i> ———	<i>İllüstrasyon</i> ———	59
Esra Koyuncu <i>İnceleme</i> ———	<i>Yenilik ile geleneğin ortasında: Gülşen-i Aşk</i> ———	61
Sedat Soner Arslan <i>Şiir</i> ———	<i>Haziran</i> ———	64
Şeyda Bozkurt <i>Şiir</i> ———	<i>İçindeki Ses Tut Kendini</i> ———	65

KÜNYE

Sahibi: DüşArt
Genel Yayın Yönetmeni: Savaş Aşçı
Yayın Kurulu: DüşArt
Yayına Hazırlayan: Duygu Yelođlu / DumedyA

e-mail: dusartofficial@gmail.com / bilgi@dusart.com
web sitesi: www.dusart.com

Tasarım:
DUMEDYA
www.dumedyA.com
duygu@dumedyA.com

Manifesto

Düş Art Nedir?

- Edebiyat ve sanat üreticilerini bir arada toplamayı, birlikte üretim yapmayı, üretileni birlikte sunmayı ve bunun sürdürülebilir olmasını amaçlayan kolektif, bağımsız bir oluşumdur.

Ne Yapar?

- Edebi eser üretiminin yanında, tiyatro oyunları, konser, podcast yayınları, sinema ve kitap incelemeleri gibi çeşitli içerikler üreterek edebiyata, sanata hizmet etmeyi ve edebiyat ile sanata ilgiyi artırmayı amaçlar.
- Toplumsal ilerlemenin yalnızca eğitimle olmayacağına ve kültür-sanatın gelişimi sayesinde de sağlanabileceğine inanır. Bu bağlamda nitelikli sanatçıları bünyesine katmayı, hep birlikte ürettikleriyle toplumsal fayda sağlamayı hedefler.
- Düş Art, bağımsız üretimin ve üretim safhasındaki sanatçının yanında olarak üretimi destekleyip teşvik edici olmayı amaçlar.

DA

DERGİ

EDİTÖRDEN

EDİTÖRDEN

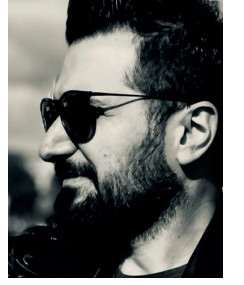
Bu sayıda, sokak hayvanlarına yönelik şiddete
tepki olarak editör yazısı yoktur.

Savaş Aşçı

IRK

ÖZEL DOSYA

Yasin DEDEBEKİROĞLU

@yasindedebekiroglu

Öyle Olmasa Böyle Olmaz, Böyle Olmasa Da Öyle Olmaz

Çernobil faciasının ertesini yılı, doğduğum yer Batı Karadeniz'de bir sahil kasabası. Yazları yazlıkçıların geldiği, oturduğumuz evin hemen karşısından denizin seyredildiği sakin yeşil bir dünya... Henüz şehir gürültüsüne uzak olduğum yıllar. Her yaz akrabaların deniz tatili için evimizde misafir olduğu, benim de şehirden gelen şekilli şortlar, ayakkabılar, yiyeceklerle tanıştığım günler. Kasabada bazı yazlar festival olur, o yılların ünlüleri sahne alırdı. Şarkılar dinlerdim çokça. İlk dinlediğim şarkılar, babamın eş dosttan edindiği kasetlerden başka kasetlere kopyaladığı şarkılardı. Aşına olduğum çoğu şarkı şimdilerde bile dillerde.

Yine böyle bir yaz ayıydı, şehirden akrabalar gelmişti. Detayları çok iyi hatırlıyorum, denizden

eve dönüyorduk ve arabanın teybine bir kaset yerleştirildi, tangur tungur bir girişten sonra gitar ve zurna sesi gelmeye başladı. Şarkı nakarata geldiğinde enteresan sözleriyle ne demek istiyor bu adam diye düşünmüştüm. O şarkı, bizim çağın müzikteki babası Erkin Koray'ın Estarabim'inden başkası değildi. İşte Erkin Babayı bu şarkıyla duymuş ve tanımış oldum. Geçtiğimiz yıl kaybettüğümüz Erkin Babayı dilim, kalemim yettiğince anlatayım ve biraz daha yakından tanıyalım isterim. Kendi deyimiyle yaşımız kaç olursa olsun biz çocuklara bıraktıklarını tekrar okuyalım. Mezarlık Gülleri isimli (dokümanterle karışık hikâye kitabı-açılış sayfasında belirtilmiş) 2006 yılında çıkan kitabında bizim çocuklar sloganını şöyle açıklamış; "Bizim Çocuklar" sloganı,

bilmiyorum ama bende ölünceye kadar gidecek. Seksen yaşına da gelseler, onlar benim için "Bizim Çocuklar" işte ..."

Şair ve Devlet Demir Yollarında müfettiş Enver Koray ile İstanbul Belediye Konservatuvarı'nda piyano öğretmenini Vecihe Koray'ın oğlu olarak Mustafa Erkin Koray nüfus adıyla 1941 yılının haziran ayında Kadıköy'de dünyaya geldi.

Hayatının daha ilk yıllarında annesinden piyano çalmayı öğrendi. Evde hâkim olan klasik batı müziği onun için ilerleyen yıllarda kardeşiyle birlikte radyoda dinledikleri rock roll müziğine evirilecekti. Zaman ilerledikçe on beş, on altı yaşlarında Koray'ın rock müziğe ve gitara olan ilgisi giderek artmaya başlamış ve klasik batı müziğinden uzaklaşırken almış eline gitarı.

Hatta 2003 tarihli bir röportajında babasının ilk gitarını kırdığını daha sonra kendisine yeni bir gitar aldığını söylemiş. Etkilendikleri arasında; Jimi Hendrix, Jethro Tull, Black Sabbath, Pink Floyd, Led Zeppelin gibi isimler yer almaktaydı. Sahnede Elvis Presley gibi bir potansiyel yakalamak istediğini söylemiştir.

Alman lisesinde okurken kurduğu Erkin Koray ve Ritimcileri isimli grubuyla birlikte Galatasaray Lisesi'nde ilk konserini verdi. Bu konser, hayatında büyük bir dönüm noktasıydı. Konseri izleyenler arasında henüz orta ikinci sınıfta okuyan Barış Manço da yer almaktaydı. Bu konseri takiben birçok mekânda ve okulda konserler verdi. Çok geçmeden gazeteler ondan bahsetmeye başlamıştı bile.

Bir gün kardeşi Korkut Koray ile Erenköy'deki evlerine yürürken bir evden yükselen elektro gitar sesini duyarlar. Erkin Koray merakını yenemez ve sesin geldiği eve yönelir. Kapıyı çalar ve eve davet edilir.

Bakar ki bir Amerikalı asker elinde o meşhur (tabii o zaman bu kadar meşhur olacağını bilmiyordur) beyaz Gibson Les Paul Custom gitarı çalıyor. Her ne kadar gitarı kendisine satmasını istese de Amerikalı oralı olmaz. Kardeşi Korkut'a bu gitarı ne yapıp ne edip alması gerektiğini söyler. Sonunda adamı ikna eder ve gitarı satın alırlar.

1962 yılında programlar yaptığı sıralarda aldığı bir teklif ile bir yüzünde Bir Eylül Akşamı diğer yüzünde It's So Long adlı İngilizce parça bulunan ilk 45'liğini yaptı. Bir gün yurt dışına çıkış işlemleri için askerlik şubesine gittiğinde, askerliğini yapmadığı gerekçesiyle yurtdışına çıkamaz. Planlarını bir süre daha erteler. Askerliğini bitirir bitirmez yurt dışına seyahat planını gerçekleştirmek amacıyla para biriktirmek için İzmir'de dahil olduğu grupla birlikte pavyonlarda her telden şarkılar çalar. Yeteri kadar para biriktirince 1965 sonbaharında Almanya'ya gider. Tabi o dönemlerde bugün yaşadığımız vize problemleri yok.

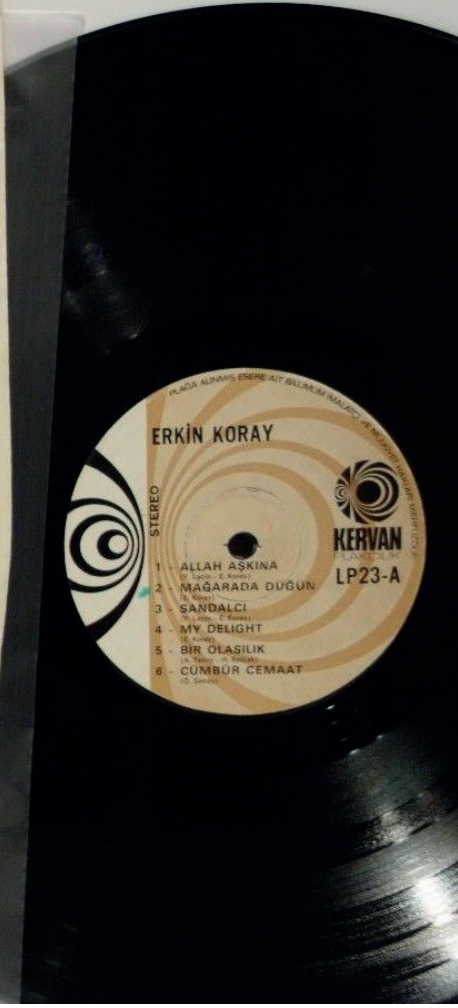
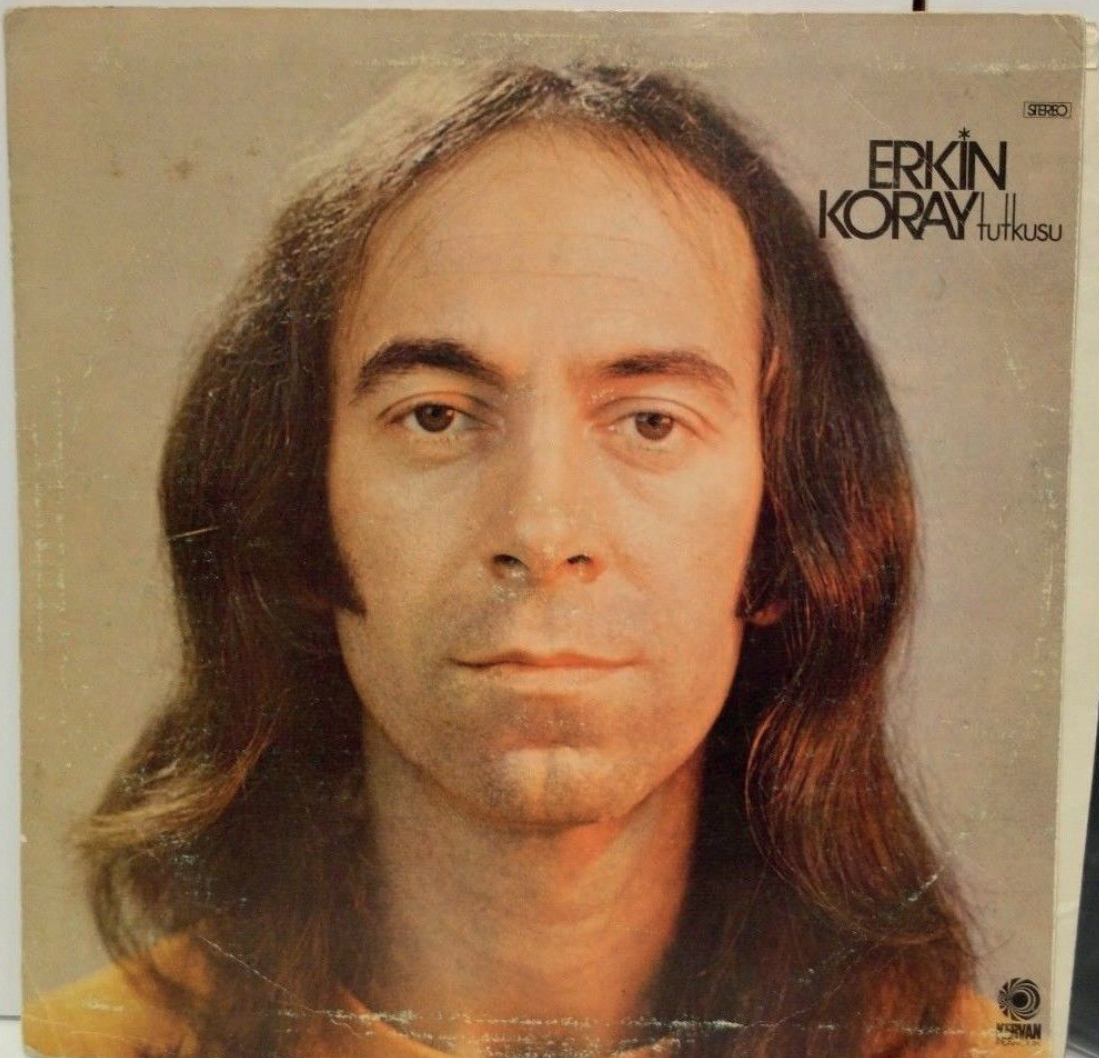
Aradan geçen iki ay sonunda, Beatles grubunun da meşhur olduğu Star Club'a gitmeye başlar. Neredeyse her gece orada bir şekilde şansın kendisine güleceği umuduyla bekler durur. Çünkü o zamanlar kulübe en iyi İngiliz grupları gelmektedir. Bir gün ne yapıp edip hayranları gibi davranarak onlarla tanışır ve müzik dünyasını konuşurlar. Sonunda provalarında gitar çalarak eşlik bile eder gruba. Yine böyle bir akşam kulüpleri dolaşırken, solistinin gelmediğini anladığı bir gruba solistlik teklif eder ve bu teklifi kabul edilir. The Hiccups (Hıçkırıklar) ile beraber gitar/vokal olarak iki ay boyunca sahne alır. Ama aklında hep Türkiye vardır, dönmek ister toprağına. Grubun bas gitaristine açar konuyu ve Bernhard Weber ile döner İstanbul'a. Türkiye'de

bir sene birlikte sahne alırlar. Dört şarkılı İngilizce bir de plak yaparlar (Balla Balla - You've Got to Hide Your Love Away - It's Ali Over Now - What'cha Gonna Do About it).

Sonrasında Erkin Koray Dörtlüsü grubunu kurdu. 1967 yılında çıkan Kızları da Alın Askere, Aşk Oyunu adlı parçaları ile önemli başarı kazandı. Özellikle Kızları da Alın Askere parçası Erkin Koray'ın geniş kitleler tarafından tanınmasında önemli bir yer tutar. Bu arada uzun saçları yüzünden başı sürekli belaya girer. Neredeyse her köşe başında Erkin'e bulaşık karakolluk ya da hastanelik olmasına sebep olurlar. 16 Haziran 1967 tarihli bir gazete haberi şu şekildedir,

“Ye-ye şarkıcısı Erkin Koray'ı geçenlerde bir hanım arkadaşı ile gece kulübünde otururken arka plandan görenler, 'İki hanım baş başa oturmuş, tatlı tatlı sohbet ediyor' düşüncesine kapılmışlardır.

Atalarımızın bir sözü vardır; 'Saç büyütüp annene benzeyeceğine, bıyık büyüt de babana benze.' Anlaşılan Ye-Ye'ciler bu sözü çürütmek istiyor.” Artık siz düşünün uzun saçın öncüsü Erkin Koray neler çekmiş neler. Bu arada o yıllarda rock müzik türüne Türkiye'de Ye-Ye müziği deniyormuş.

1968 yılında, Hürriyet gazetesi tarafından düzenlenen "Altın Mikrofon" yarışmasında grubu Erkin Koray Dörtlüsü, Meçhul ve Çiçek Dağı şarkılarıyla dördüncü olmuştur. Bunu, 60'lı yılların sonlarına dek ardı ardına gelen Anna Arkadaş, Hop Hop Gelsin, Sana Bir Şeyler Olmuş, Seni Her Gördüğümde gibi hepsi büyük beğeni toplayan eserler takip etmiştir.

Nihansın Dideden isimli şarkıyla birlikte Türkiye'de ilk Underground müzik akımının öncüsü oldu. 70'li yıllarda kendine özgü müzik çizgisini belirleyerek geniş bir dinleyici kitlesine sahip oldu. 1970-74 yılları arasında İlahi Morluk, Aşka İnanmıyorum, Mesafeler,

Züleyha, Silinmeyen Hatıralar, Şaşkın, Fesuphanallah gibi klasikleşmiş birçok esere imza attı.

1971'de yakın dostu Arda Uskan ile Cannes Film Festivali'ne gitti. Burada festivale kısa bir film ile katılan John Lennon ile konuşup bir görüşme ayarladı. Bir gün sonra Koray ve Uskan, Lennon ve Yoko ile görüştü. Bu görüşmede Lennon'a yeni şarkısı Mesafeler'i dinletmiştir. Şarkıyı dinleyen Lennon, kendisine Avrupa'da kalmasını teklif etse de Koray bu teklifi kabul etmemiştir.

Yetmişli yılların ortalarında arabesk müzik türünü kendi müziğiyle buluşturur ve Orhan Gencebay'la da yakın arkadaş olur.

Elektro Bağlamasını üstat Şemsi Yastıman'a yaptırmıştır. Elektronik donanımını ve şablonu hazırlayıp götürmüş, o da başarılı bir şekilde uygulamış. Hatta kitabında örnek olsun diye sahnede birkaç defa kullandığını söylemiş ama ısrar etmediğini belirtmiştir. Ek olarak "Ben bir 'gitaracı' olduğum için, o işi bağlamacılara bıraktım. Bağlamacıların bu işe katkısı ise gitarıcılardan görüp ayaklarının altına koydukları 'vicoinnk, cioiinnk' diye ses çıkaran Phaser pedalı almaları oldu ve o ses çok hoşlarına gitmiş olacak ki, o gün bu gündür hala o pedalı kullanırlar." diye konuyu tatlı bir şekilde ifade etmiştir.

1975 Yılında bazı eşyalarını satarak, yine yurt dışına gitmiştir. Bir Avrupa'da bir Türkiye'de derken 1977 yılında Erkin Koray Tutkusu isimli uzun çalar (LP) albümünü çıkarmıştır. Bu albüm dönemin şartlarına göre çok iyi bir satış grafiği elde etmiştir ancak ülkedeki ekonomik sıkıntılar, siyasi ortamın gerginliği onu çok bunaltmış olacak ki tekrar yurt dışına gider. Beş yıl kadar hiçbir albüm yayımlamaz, ülke ülke dolaşır ve birçok farklı felsefeyi inceler. Bu sıralarda Türkiye 1980 darbesini yaşamış, ülke tamamen farklı bir havaya bürünmüştür. Arabeskin iyiden iyiye hâkim olduğu 1981 yılı sonlarında "Başarı önemlidir; ama rakı ve balık da" diyerek Türkiye'ye geri döner. 1982 Temmuz ayında çıkardığı Benden Sana albümü sonrası tekrar gurbete, Kanada'ya gider. 1983 yılına kadar kaldığı Kanadadan dönüşünde ağır bir beyin kanaması geçirir, aylarca hastanede kalır. Bu dönüşünün ardından, ailevi sorunlar nedeniyle verimli geçmeyen 1985-1990 yılları arasında "Çöpçüler" adlı şarkısıyla büyük bir çıkış yaptı. "Çöpçüler" parçasının yer aldığı Ceylan albümü 1985'te yayımlandı. Bu albümde davul dışında tüm enstrümanları kendisi çaldı. O dönemde piyanist-şarkıcı olarak bir restoranda tek başına sahne yapmaya başladı.

1986'da yayımlanan Gaddar albümü, bu dönemin diğer önemli albümlerinden biridir. Maddi sıkıntılar nedeniyle tek

bir programlama üzerinden kaydedilen Çukulatam Benim (1987) gibi düşük bütçeli yapımlara yöneldi. Bu albümde Şaşkın ve Sana Bir Şeyler Olmuş şarkılarının taverna müziği tarzındaki yorumları yer aldı. 1989'da Hay Yam Yam albümü çıktı ve Hayat Katarı şarkısı, Kemal Sunal'ın oynadığı Abuk Subuk Bir Film adlı filmde kullanıldı.

1990-1993 yılları arasında Erkin Koray Öyle Bir Geçer, Arapsaçı, Fesupanallah, Şaşkın, Sevince, Yalnızlar Rıhtımı gibi hit şarkılarından oluşan bir toplama albüm serisi ve bir Best Of albümü çıkardı. 1990'da yayımladığı Tamam Artık albümünden sonra plak şirketleriyle küskünlük yaşadı. 1991'de Tek Başına Konser adlı konser kayıtları albümünü çıkardıktan sonra albüm çalışmalarına ara verdi. Bu sessizlik, 1996'da yayımlanan Gün Ola Harman Ola albümüyle sona erdi. 1999'da ise yeni ve eski şarkıların yeni düzenlemelerinin yer aldığı Devlerin Nefesi albümünü yayımladı.

1990'ların sonlarına doğru Türkiye'deki müzik sahnesinde yaşanan değişiklikler ve kişisel tercihler nedeniyle Kanada'ya yerleşme kararı aldı. Bu karar hem müzik kariyerinde hem de kişisel hayatında yeni bir sayfa açmasını sağladı. Kanada'ya yerleştikten sonra müziğe olan ilgisini ve tutkusunu devam ettirdi ancak çok aktif bir müzik

kariyeri sürdürmedi. Kanada'da daha sakin bir hayat yaşamayı tercih etti. Bu süreçte, Türkiye'deki hayranlarıyla bağını koparmadı. 2000'li yıllarda Türkiye'ye dönüş yaparak konserler verdi ve müzikal projelerine devam etti. 2004 Yılında Yönetmen Fatih Akın'ın çektiği İstanbul Hatırası – Köprüyü Geçmek isimli belgesel filmde de rol almıştır.

Erkin Koray telif hakları en çok ihlal edilmiş sanatçılardan biri olmuştur, bu nedenle neredeyse hiçbir zaman arzu ettiği yapımları hayata geçirememiştir. Vefatından kısa süre önce sosyal medya üzerinden biz hayranlarına mesajlar göndermiş, iyi olduğunu ve müzikal çalışmalara devam ettiğini iletmiştir.

Çok kıskandığım bir başlıkla 1997'de Roll dergisine verdiği bir röportajda "Sadece kayıt aşamasında değildi o ruh, o heyecan. O devirlerin bir elektriği vardı. O devirlerde herhalde uzayda bir elektrik hasıl oldu, bütün dünyayı kapladı, biz de büyük bir şans eseri o elektriğe denk geldik. Şimdi gitti o elektrik..." demiş ve eklemiştir: "Elektrik işte. Manyetik bir alan. Hangi yıldızların bir araya gelmesinden oluştu, bilmiyorum. Ama o manyetik alan gitti. Bizim üzerimizden bile gitti." demiş müziğin o tarihlerde bile değiştiğine vurgu yapmıştır.

Kızı Damla'yı okula göndermeme kararını, eğitim sistemine duyduğu eleştiriler ve alternatif eğitim yaklaşımlarına olan inancı doğrultusunda aldı. Koray, geleneksel eğitim sisteminin yaratıcı düşünmeyi engellediğini ve çocukların özgür gelişimini kısıtladığını düşünüyordu. Bu nedenle, kızının daha özgür ve yaratıcı bir ortamda büyümesini istedi. Kararıyla ilgili olarak verdiği röportajlarda, eğitim sisteminin çocukların doğal yeteneklerini ve yaratıcılıklarını bastırdığını sık sık dile getirdi. Ona göre, çocukların kendi yeteneklerini keşfetmeleri ve geliştirmeleri için daha

özgür bir ortamda büyümeleri gerekmektedir.

Bir röportajında "Bu ülkeye bir şeyler bırakmak isteyen biriyim, bu ülkeden bir şeyler almak değil" diyerek, topluma karşı sorumluluk taşıdığını ve topluma katkıda bulunması gerektiğini ifade etmiştir. Yakın geçmişte katıldığı bir televizyon programında da "Bu kadar fazla haini olan bir ülke yoktur herhalde! Hainimizin adı Mehmet falan" diyerek toplumsal güvensizlik, ihanet ve bireyler arası güven eksikliğine dair bir eleştiride bulunmuş ve düşmanlığın manasızlığını ifade etmiştir. Koray, Kanada'nın

Toronto şehrinde yaşadığı dönemde hayata veda etti. Uzun süredir çeşitli sağlık sorunlarıyla mücadele ediyordu. Sağlık durumunun kötüleşmesi üzerine hastanede tedavi görürken, 7 Ağustos günü hayata gözlerini yumdu. Sanatçının cenazesi, Toronto'da düzenlenen bir törenle defnedildi.

Ruhu şad olsun.
Yattığı yer incitmesin.

Çok sevdiğim Erkin Baba şarkısını Spotify QR kodu okutarak dinleyebilirsiniz.

Kaynak;

Roll Dergi (Sayı 8, Haziran 1997)

Bir Yudum İnsan – Nebil Özgentürk

Mezarlık Gülleri (Kitap) – Erkin Koray

Saykodelik yıllar: Türkiye rock tarihi - Güven Erkin Erkal

<https://www.haberler.com/erkin-koray/biyografisi/>

<https://www.gazeteduvar.com.tr/sensiz-dunya-asla-ayni-olmazdi-erkin-koraya-veda-haber-1632567>

<https://www.kralmuzik.com.tr/biyografisi/erkin-koray>

<https://www.last.fm/tr/music/Erkin+Koray/+wiki>

https://www.ntv.com.tr/turkiye/erkin-koray-70-yasinda,pIdjCsk_W02WJr0t8E7iQA

<https://www.biyografya.com/biyografi/6222>

<https://www.themaggar.com/erkin-koray-kimdir-yasami/>

<https://www.birgun.net/makale/ceylan-in-ayakta-kalma-mucadelesi-397730>

<https://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/ates-yalazan-arsiv-balikcisi/babasi-ilk-gitarini-kirdi-42311898>

<https://www.hurriyet.com.tr/yazarlar/ates-yalazan-arsiv-balikcisi/babasi-ilk-gitarini-kirdi-42311898>

https://tr.wikipedia.org/wiki/Erkin_Koray

RÖPORTAJ

Şeyma İZLER

© matmazell

Cem Erdost İleri

Cem Bey, öncelikle bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz...

*Bey olmaz ya...
Bey olmasın ya.
Hiç beylik bir şey yok.
Bu ortamı da bozan bir şey.
(Gülerek),
Bunu da koyun ama bey olmasın. Cem Erdost diyebilirsin, en azından sonuna bir şey bağlamış olursun, sen de rahat edersin.*

Biz, Düş Art olarak sanatçılara ve edebiyatçılara destek olacak, onların sesini duyuracak bir platform kurduk. Bu platforma yazılar paylaşıyoruz, sanatçı röportajlarıyla onları dinleyip seslerini duyurmaya çalışıyoruz. Bugün de "Cem Erdost" dedik. Sizin de Portakal Altı kayıtlarınızı biliyoruz.

Öncelikle, bilinenler dışında Cem Erdost kimdir? Mesela, sizi müzisyen olmaya ilk iten, tetikleyen şey ne oldu ve bu yola girmeden önce hayatınızda bir kırılma anı yaşadınız mı?

Kırılma noktası şöyle, hep söylediğim bir şey var; abim müzik dinliyordu, ben müzik dinliyordum. O patlıcan yemiyordu, ben patlıcan yemiyordum. O kereviz sevmiyordu, ben de sevmiyordum falan filan ama o, dediğim gibi müziğe benden daha çok hevesliydi. O müzik dinledikçe ben de müzik dinledim. O bağlama çaldı, ben de bağlama çaldım... Sanki kırılan yer orasıydı.

Abiniz size ilham oldu yani?

Evet. O kimleri dinliyorsa ben onları dinliyordum.

Hayatımda şu an usta dediğim, usta olan kimi tanıdıysam aslında abimin vesilesiyle ve onun kırılmasıyla başlayan şeylerdi. Sonra bir de tabii şunu eklemek isterim, Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfı benim hayatımın dönüm noktalarından biri çünkü çok içine kapanık bir çocuktum fakat oranın sosyal ortamı, gönüllü abi ve ablaların bana olan yaklaşımları benim "artık ben müzikle uğraşmak istiyorum" veya "müzisyen olmak istiyorum" diye bir hayale sevk etti. Çünkü aile şöyle şeyler söylüyor, "yap da hobi olarak yap" ama Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfı kendime güvenmemi sağladı "Aa bende bir şey varmış" gibi bir şey oldu. Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfının bana katmış olduğu, yol açmış olduğu çok güzellik var.

Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfında ben de etkinlik gönüllüsüyüm. Orada çocuklarla çalışıyorum. Bana da çok katkısı oldu ve hâlâ devam ediyorum.

Ben oradaki çocuklardandım işte. Çocukluğumdan bahsediyorum. Oradaki çocuktum sonra vakıfta beş altı sene gönüllü abilik yaptım.

Evet. Orada gönüllü olarak devam edenler oluyor.

Evet, evet. Deniz yıldızı diyorlardı bize. Hatta lise döneminde de etkinlik yapıyorduk. Normalde üniversitede yapılıyor. Belki de orada aldığımız gitar eğitimi hayatımızı bambaşka bir yere getirdi. Dışarıda bir gitar kursuna gitmiş olsaydık böyle etkisini göremezdik. Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfına gitmeyen ve çocuk olmayan bilemez.

Gerçekten doğru. Ben de orada en azından ufak da olsa bir çocuğa faydam dokunsa mutlu oluyorum. Söylediğiniz bir cümle, bir kelime onlarda çok başka kapılar açtığına inanıyorum. Aslında toplumun her bireyinde farkındalık yaratacak bir şey. Bizler de bu toplumun bir parçasıyız ve onlara da bir faydamız olması için çabalıyoruz.

Ben şöyle düşünüyorum; bu tip sosyal sorumluluk projelerinde elbette ki karşı tarafın fayda sağlama ile ilgili başka bir şey ama onların toplamında da bizim aldığımız çok şey var. Ben biraz orasındayım. Onların bana fayda sağladığını da düşünüyorum.

Tabii ki size bir rehber oluyor, yol açıyor aslında. Hayallerinizle ilgili başka bir fikir veriyor.

Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfı bence köklü vakıflardan biri.

Evet. Kendini bozmamış kurumlardan biri. Çok kıymet veririm ben de. Sizin yolunuzun da oradan geçmiş olmasına çok sevindim.

Ben de öyle. Konunun hiç buraya geleceğini düşünmemiştim. Hatta Umuda Mavi'dir ilk albümün adı. Umuda Mavi, Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfının bir projesinin ismidir. Benim orada gönüllü çocuk olduğum zaman, çocuklar bir yeni yıl giriş projesi olarak yanlış söylemeyeyim ama "Umudu Mavi ile Çizin" diye kartpostallar yaptı. O resimleri kartpostallarda kullandılar. Ben ilk albüm yaptığım zaman albümün adı ne olacak diye düşündüğümde, eski bir bavulum var, karnelerimi falan koyduğum, onun içindeki şeylere baktım. Kartpostalın arkasında Umuda Mavi yazıyordu. Umuda Mavi, bir Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfı projesidir. İlk albümün bir kazancı olursa da oraya bağışlamak istedim ama biliyorsunuz bu işlerde kazanç falan çok zor.

Size ilham aldığınız kişileri soracaktık ama sanırım abiniz bu kişi.

İlham alma fırsatını kaçıramazdım böyle bir abiye sahipken ama tabii müzik veya sanat için soruyorsanız orada çok usta var. İlla onunla beraber vakit geçirmeme gerek

yok. Mesela Ruhi Su'yu hayatım boyunca görmedim ama ondan çok ilham aldım. Onun gibi çok usta var. Ruhi Su öncelikle sayabileceğim isimlerin başında geliyor. Sonra Erkan Oğur var. Onun yanında zaman geçirme şansına da eriştim. Bir dokunduklarımız bir de bize dokunanlar... Erkan Oğur benim dokunabildiklerimden. Onun için çok şanslı hissediyorum kendimi. Çok usta var.

Tarz olarak daha çok Halk müziğinden mi etkilendiniz?

Bağlama benim evimin duvarında asılı olan bir enstrümandı. Dolayısıyla benim gidip babama "ben obua çalmak istiyorum" diyecek bir durumum da yoktu. Bizim duvarda bağlama duruyordu, biz müziğe eğilimimizi bağlama ile keşfettik. Abim de öyle, ben de öyleyim. Sonra eve org alındı, sonra Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfı ile gitar girdi hayatımıza. Hayatımıza girdi derken, gitarın ne olduğunu biliyorduk ama gitar enstrümanını çalma becerisine bulunduğumuz ortamlarda sahip olduk.

Dediğim gibi "ben gitar çalmak istiyorum" diyebileceğim bir ortamda büyümediğim için belki o ilham dediğimiz şey, tercih ettiğimiz bir şey değildi ama sanki böyle söyleyince bir pişmanlık içeriyormuş gibi hissettiriyor olabilirim ama öyle bir şey değil. Bana birisi sorsaydı "hangi enstrümanı çalmak istiyorsun?" diye, o zamanın şartları ile bilemiyorum yani.

Böyle bir sorunun cevabı değildi bağlama. Bağlama zaten evin duvarında duruyordu, biz onu aldık, onu kullandık. Bunu halk müziğine de bağlayabiliriz, ben o ait olduğumuz kültür, dil, ana dil diye bir şey var ya... Dil bilmek bir de ana dili. Bence insanın hayatına giren ilk enstrüman onun müzikteki dili oluyor. Ana dili gibi oluyor. Kendi adıma söyleyeyim, film müziği falan yaptığımda, içinde bağlama olmamasına rağmen bütün düzenlemeleri veya düşünceleri bağlama üzerinden yaptım. Mesela İngilizceyi yeni öğrenen birine soru sorulduğunda, onu önce Türkçeye çevirip sonra kendi vereceği cevabı düşünüp sonra onu İngilizceye çevirir. Müzikte de biraz onu hissediyorum ben. Bir müzik düşünüyorsam eğer onu önce bağlama üzerinde, sonra başka enstrüman üzerinde düşünürüm.

Müziğin de bir dili var aslında.

Bunu notaya dökme, aranje etme kısımlarında çok fazla karşılaştığım

bir şey oldu. Ben de buna şaşırdım. Eğitim sıralamasına baktığımızda gitarın eğitimi bende daha önce mesela. Bağlama çalmayı biliyordum ama müzik enstrümanı eğitimi önce gitarda aldım. Ona rağmen gitar eğitimi alırken bile dize üzerinde notayı gördüğümde bunu önce bağlama üzerinde görürüm. Mesela bir ezgi çaldığında, ezginin gidişatını bağlama üzerinden daha çok akılda tutabiliyorum. Bir parçayı düzenleyeceğim zaman gitar bile çalacaksam öncelikli olarak bağlamanın sesini duyuyorum. Bu bence müzikteki ana dil gibi bir şey.

Bağlama ve gitardan yola çıkarak şunu sormak istiyorum; bazı tartışmalar var, bir yaylı çalgı çaldığınızda diğer yaylı enstrümanları öğrenmek daha kolay olabiliyor şeklinde. Misal, bağlama ile başladığımızı var sayalım, keman da çalabilirsin, çello da çalabilirsin gibi tartışmalar olabiliyor. Sizce de öyle mi?

Öyle bir şey yok tabii ki. Bir enstrümanı çalabiliyorsanız öbür enstrümanı çalabilirsiniz ama bir enstrümanı çalıyorsunuz diye öteki enstrümanı da çalacaksınız diye bir şey olamaz. Apayrı disiplin hepsi. Bağlama formundaki enstrümanlar için de bu geçerli, hepsinin farklı akort sistemleri var. Elbette ki bunların hepsine mesai harcamak gerekir ama ben bağlama çalıyorum diye kemana elime alıp çalabilir miyim? Mümkün değil.

Elbette bağlamayı çalabilen insan yeteneklidir veya eğilimi vardır ve dolayısıyla öbür enstrümanı da çalabilir ama ben zaten herkesin bir enstrüman çalabileceğine inanıyorum. Dolayısıyla bütün enstrümanları çalabileceğine de... Elbette ki daha fazla çalışılması gereken enstrümanlar olabilir ama birisi gelsin bana desin ki "bağlama çalmayı bildiğim için İstanbul kemençesi de çalıyorum". "Hadi oradan" derler yani. Öyle bir şey yok.

Bu tip tartışmalar yaşanıyor hatta ilginç bir şekilde bunu sizin gibi düşünenler de var. Diğer görüşü savunanlar da.

Ben herkes çalabilir diyorum ama bir enstrümanı çalma nedeni diğer enstrümanı çalabiliyor olması olamaz. Elbette mekanizmayı veya o işin matematiğini çözmüş oluyorsunuz. Yedi nota var diyoruz ya, kabaca söyleyeyim, bana da yakışmaz böyle bir şey söylemek ama örnek vermiş olmak için söyleyeyim, sonuçta yedi nota üzerinden müziğin gidişatını bildiğiniz için belki daha kolay kavrayabilirsiniz. Akort sistemi üzerinde daha kolay hareket edebilirsiniz. Şöyle bir ayırım yapabiliriz belki, telli enstrümanlar veya nefesli enstrümanlar birbirinin önünü açabilir ama yine zurna çalan biri “ben klarnet çalıyorum” diyemez. Elbette çalar, elbette ses çıkarır ama bu kadarla olmaz. Duduktan ses çıkaran birisi kavalı ilk eline aldığı anda hiç ses çıkaramıyor bile olabilir. Ben yapamıyorum. Ben bağlama çalıyorum değil mi? Gitar da çalıyorum, bana şimdi verin klarnet, ben çalamam. Ee ne olacak? Çalıyorum ama bağlamayı! Belki daha kolay öğrenebilirim ama yine vakit harcamadan çok zor.

Günümüzde teknoloji ile değişen bazı şeyler oldu. İletişim biçimlerimiz değişti, yaşam tarzımız değişti. Çok daha hızlı bir yaşam akıyor. Bununla beraber müzik de değişti. Rap müzik diye bir tür çıktı ortaya ve gençler, özellikle küçük yaşlardan itibaren çok fazla rap müzik dinleyen bireyler var. Siz bu müzik türü hakkında ne düşünüyorsunuz?

Rap müziği hakkında mı?

Evet. Gelecekte nasıl bir hal alır müzik size göre? Siz de dinliyor musunuz?

Bilmiyorum. Ben hiç o müzik türüne hâkim değilim. Birçok türü dinliyorum aslında. Rap müziği dinlemiyorum demeyeyim ama pek tecrübe etmedim. O kadar yabancıyım ama önyargılı da değilim. “Bu dinlenmez” diye bir hükümüm yok ama bana zor geliyor, biraz yorucu geliyor. Gelecekte ne olur? Bilmiyorum. Ben müziğin, kültürün zaman içerisinde değişebileceğini ve değiştiğine de inanıyorum. Değişe değişe... Bir döngünün içerisindeyiz sonuçta.

Günün şartlarına göre değişkenlik gösteriyor yani?

Bugünün şartlarıyla artık teknolojinin bu kadar hayatımızın içine girdiği yerde elbette daha sert değişiklikler görüyoruz. Bunu zaten hayatımızın her alanında görüyoruz. Sadece müzik veya sadece sanat için değil. Artık bir kod girince fotoğrafı geçtik görüntüyü bile elde edebiliyorken müziği de elde ediyor olmak bence aynı yere denk geliyor ama “bunu kullanan da bir insan” diyorlar yapay zekâ için, bilmiyorum. Öyle de değil. Elbette bunlar da olacak ama bunun olması bence benim müzik yapma hakkımı elimden alamaz. Ben mesela bunu üretmenin farkına varıp “oo şimdi işimiz çok kolay” niye diyeyim, nasıl diyeyim? O kadar kendi geçmişime nasıl karşı çıkayım? “Bunların hepsini şimdi kısa yoldan halledeceğiz” nasıl diyeyim? Elbette elektronik müzik için daha faydalı olabilir ama bunları

zaman gösterecek. Bu konu hakkında bir ön fikrim olsaydı geleceğe dair, oraya doğru hareket ederdim ama bugün yok öyle bir durum. Ben hâlâ kendi kayıtlarımda olabildiğince akustik enstrümanlar kullanmaya çalışıyorum. O seslere elbette diğer yollarla da ulaşabilmek mümkün. Beni mutlu eden şey, bununla uğraşıyor olmak.

Ben de müziğin insanları birleştirme noktasında bir duygu olduğunu düşünüyorum. Şarkıyı söyleyen de yazan da... ona duyguyu katan önemli. Bence bunu hiçbir makine sağlayamaz diye düşünüyorum.

Makinenin de kattığı çok şey var. Bugünün koşullarında geleceği yorumladığımızda sanki bugünü böyle hammuş gibi ele alıyoruz ama yirmi sene öncesini ele aldığımızda benim elimin altındaki imkanların hiçbiri yoktu o zaman. Aslında o zaman da bugünü konuşuyorlardı. “Şimdi bu hayatımıza girince ne olacak?” Bence oluyordu. 2013 yılında ilk albümümü yaptığımda, CD basıldı. O CD basıldığında biz diyorduk “Yakında arabada CD çalar bile olmayacak” İşte olmadı. Şimdi kimsenin derdi değil bu. “Eyvah, eyvah arabada CD çalar yok!” çünkü koşullar artık buna göre evrildi ve artık bütün müzik endüstrisi buna göre şekillendi.

Benim aklıma bunlar gelmiyor. Şimdi “müziği yapacağız, şu platforma koyacağız, bu platforma yükleyeceğiz, ellerimizi açacağız bekleyeceğiz” diyoruz. Bakacağız algoritmaya giriyor muyuz, girmiyor muyuz diye.

USB'leri gördüğümüzde bile ne kadar büyük teknoloji, demiştik.

Buna da evrilecek herkes. Bu yapay zekâ başımıza gelecek. O zamanki koşullarla bugünü de belki unutacağız. Yirmi sene öncesini unuttuk. Benim evimde mikrofonum vardı, ses kartım vardı ve benim okulum orası oldu. Ben sürekli evde kayıt yaparak kendimi dinleyebilme ve kendimi fark edebilme, müziği fark edebilme şansına eriştim ama yirmi sene önce? Ben şimdi bir parçayı bir yerde çalıp bir yerde durdurup “dur bakayım burası içime sinmedi” deyip oradan devam edebilme şansım varken, o dönemlerde böyle bir şey yoktu. Şeritlere kaydediliyordu, zor işti. Şimdi çok kolay. Şimdi biz bu kolaylığı kabul edip artık buna kendimizce zor deyip yapay zekanın yaptığı şeye kolay diyoruz. Ama içinde bulunduğumuz şartlar da şimdi çok kolay. Müzik yapmak, bir şey kaydetmek, müzik kaydetme ortamına ulaşmak çok kolay.

Evet. İş yapış şekillerimiz oldukça kolaylaştı ama bu sefer de o tüketici yani dinleyeni bulmak biraz zorlaştı sanırım. Rekabet ortamı da çok fazla. Herkesin belirli tarzda zevkleri var ama dinleyen kesimi bulmak, kitleyi oluşturmak sanırım biraz zor.

Rekabet demek biraz uygun olmayabilir, keşke rekabet edebiliyor olsak diyebilirim buna. Az önce algoritma diye bir sözcük kullandım, siz istediğiniz kadar rakip olun birbirinize, sizi o platformlar kendi sistemleri içerisine sokmadığı sürece rekabet de edemiyorsunuz. Dolayısıyla

aslında burada bir haksız rekabet var. Haksız rekabetin olduğu yerde rekabetten bahsedemeyiz. Bu da bizim elimizde olmayan bir durum. Elbette ben biraz da olsa projelerimle ve beraber eşlik ettiğim sanatçıların da kendi ulaşılmış halleriyle bir kitleye ulaşmış bir müzisyenim ama buna rağmen artık bu algoritmanın ne demek olduğunu konuşuyor olmak lazım. Çünkü önceden CD çıkardığımız zaman bunun dağıtımcısı kim olacak diye düşünürdük ama şimdi dağıtımınız kim olursa olsun elbette onların o platformlarla başka anlaşmaları veya kolaylaştırıcı durumları olabilir ama rekabet sözcüğü çok yapay geliyor bana. Zaten müzik üreticisi birbiriyle rekabet etmiyor. Birilerinin “o şu kadar dinlendi ben de o kadar dinlenmeliyim” diye bir şey yaptığını düşünmüyorum.

Herkes daha fazla insana ulaşmak için müzik yapıyordur. Bütün müzik platformlarını kullanan biri olarak rekabet işinin epey zor olduğunu düşünüyorum. Bence sizin yaptığımız iş çok da umurlarında değil, onların bir tane derdi var; platforma giren kullanıcı, üretici oradan çıkmasın... Bütün dertleri bu. Benim dinleniyor olmamın onları mutlu etme sebebi, benim dinleyicimin orada bana vakit ayırıyor olması. Artık takipçi sayılarının falan da çok önemi kalmadı bizim kitleye ulaşmamız açısından.

Sayıların önemi kalmadı. Bir şey paylaştığınızda onun beğenilme sayısı, yorumları, çekilişler... bu bizi rekabete sürükleyen bir şey ama ben orada yem olmak istemiyorum ve

kimseyi de yem etmek istemiyorum. Yapanlara da “kötü” demem, herkesin bir bildiği vardır, herkes oyununu kendi kurallarına göre oynuyor olabilir ama ben bunu tercih etmiyorum. Görüyorum bazen şunu yapıyorlar “haydi, yorumlarda buluşalım” ya da “yorum yapın, keşfet kısmına düşelim”. Keşfet kısmına düşüyoruz biz, mesela Portakal Altı kayıtlarının bir videosu üç milyon izlenmiş orada, giriyorum diğer bir müzik platformuna; orada altmış bin, yetmiş bin... Yorumlarda buluşsak ne olur, buluşmasak ne olur. Ben müzik yapıyorum. Benim müzik dinleyen insana ulaşmam lazım.

Rekabet yanlış bir şeye dönüştü. Adı rekabet ise tabii. Ben onu da kabul etmiyorum. Takipçi sayısı ile, dinlenme sayısı ile rekabet mi olur? Ben bir şey yapıyorum, bu ne kadar insana ulaşırsa o kadar. Bir ürünü koyuyoruz ortaya sonuçta, bunun beş sene sonra kimler tarafından dinleneceği benim derdim. Acaba onu yapabildik mi, yapamadık mı? Yapamadıysak da sorun değil. Bu ortam insanların, paylaşımlarında türkü ismini değiştirmesine sebep oluyor, sırf dikkat çeksin diye. Kırk yıllık türkülerin isimlerini

değiştiriyorlar. Ben de bunu yapmıyor değilim, sonuçta Portakal Altı gibi bir projem var otuz yedi bölümüm çekmişim. Ben de oyunu bu kurallara oynamak taraftarıyım ama bunu yaparken ne ile, kiminle rekabet ettiğimi bilmeliyim. Bu rekabet benim bir başka müzisyene karşı sağlayacağım bir üstünlük olamaz.

Belki kendinizle bir rekabettir bu?

Bilmiyorum. Yok ya değil. Önceden, yaşım daha gençken “ünlü olmak istiyor musun?” diyorlardı. Buna cevap veremiyordum. Şimdi söylüyorum, bunun adı ne ise. Müzik yapıyorum, ne kadar çok insana ulaşısam o kadar iyi. Yaptığım şey de ayıplı bir şey değil. Bu kadar emek veriyorum, gecemi gündüziüme katıyorum. Evet! Bu kadar çabayı, insanlar beni dinlemesin diye vermiş olabilir miyim? Mümkün değil, niye böyle bir şey yapayım.

İyi şeyler yapıyorsa elbette insanlara duyurmak, yaymak önemli.

Daha fazla insana ulaşmak için bir stratejim yok. İçimden gelen şeyin daha fazla insana ulaşmasını diliyorum sadece. Daha fazla insana ulaşmak için “şimdi bunu yapacağız, bak burada neler olacak” gibi bir durum değil. Elbette yaptığımız şeyler içerisinde fırsatlar bulup bunları değerlendirebiliyoruz. Portakal Altı kayıtlarına başlarken işin buralara geleceğini bilmiyordum ama iş buralara gelince elbette içinden fırsatlar yaratmaya çalışıyorum. Neden yaratmayayım ki?

Uygun koşullar oluşunca mutlaka fırsatlar değerlendirilecektir.

(Röportaj videosunu kastederek) Siz şimdi bunu niye yapmıyorsunuz ki?(Dergimizi göstererek) Bunu yapın geçin. Ama videoyu da çekelim, bu bir fırsat çünkü. O kameraya

ulaşmak mümkün. Böylelikle ulaşılabilirliğinizi artıracaksınız. Demek istediğim bu. “Biz Cem’le video çekeceğiz, ondan sonra böyle olacak” diye bir şey değil. (Dergimizi göstererek) Bunu yapmaya başlayınca diğerleri de bir fırsat oluyor. Benim yaptığım da bunun benzeri. Müzik yapıyordum, baktım ki Portakal Altı diye de bir şey yapabiliriz, şimdi Portakal Altı yapıyoruz.

Size ait kaç şarkı var?

Beste olarak çok var, onlar neredeler? Onlar daha çok filmlerde. Aşıklar Bayramı’nda, Lacivert Gece’de... Bilinen filmleri söylüyorum daha çok. Lacivert Gece’de Olcay Bozkurt ile beraber çalışmıştık. Aşıklar Bayramı’nda ise Mine Pakel ile çalıştık. Oradaki besteler benim, sözünü yazdığım sadece bir tane şarkı var. O da pandemi dönemindeydi. O dönem çok etkilendiğim ustalardan Hüdaî’yi çok dinleye dinleye bir söz yazma girişimim oldu ‘Bitmeyen’ diye. O da Gün Dönerken İP’sinde. Bir tane enstrümantal olan İçinde Yol Var bestem var. Bir de şimdi Mert Pekduraner diye sevdiğim bir dostum ile kendi stüdyomda kendime kaydettiğim ezgiler var, muhtemelen kendisi ile üç veya dört besteden oluşan bir girişimiz olacak. O albümdeki tüm besteler bana ait olacak. Mert arkadaşım da perdeli bir enstrüman çalacak.

Bugün bu kaydı sizin Ahali Kahvesi adını verdiğiniz mekânınızda yapıyoruz. Çok samimi bir ortam zaten adını duyunca da kulağıma samimi gelmişti. Burası nasıl

ortaya çıktı? Burayı açma fikri nasıl oluştu?

Burada on senemiz geçti. İzmir’den gelen bir müzisyenim ben. İzmir’de barlarda müzik yapıyordum ama artık bunu yapmayı istemiyordum. “İstanbul’a gidince barlarda müzik yapmayacağım” dedim, öyle de oldu. O dönemde Tümer abi ve Bülent abi ile müzikli mekân açma hayalimiz vardı. Türkü barlar gibi ama biz biraz daha performansa yönelik bir yer olsun istiyorduk. Şimdi böyle yerler çoğaldı. Alternatif sahneler mevcut artık. Bizim hayalimiz de öyle bir şeydi fakat ilk girişimde bulunduğumuz yerde sorun oldu. Bu arada ben hayatımda böyle kafelere gidip çay, kahve içmiş değilim. Bu biraz da maddi durumla ilgili.

Herkeste bir kafe açma hayali vardır, bütün paramı kafeye yatıracağım ve herkes oraya gelecek. Sizin de öyle miydi?

Benim öyle bir hayalim yoktu. Biz müzikli bir mekân yapıp dinleyicilerin hem bizi dinleyebileceği hem de kendimizce bizim “iyi” diye nitelediğimiz müziği sahneye koyacak bir alan hayalimiz vardı. O olmadı. Sonra burayı bulduk, burası bir catering firmasıydı. Biz kafeye çevirdik. Bir ay önce on senemiz doldu. On sene içinde çok güzel dostluklar oluştu, bana farklı kapılar açtı. Şimdi kopamıyoruz buradan. Bir ticarethane gibi değiliz. İnsanlar burayı gerçekten evi gibi görüyor; burada evlenenler var. Bir ay önce de yenilendik, tadilat yaptık. Tadilat sonrası ilk çekimi sizinle yapıyoruz.

Umarız size de bize de şans getirir. Zevkler, beğeniler kişiseldir. Fakat birisinin önerisi, başka birinde yeni bir kapı açabiliyor zaman zaman. Ben buna keşif gözüyle veya zenginlik olarak bakıyorum. Siz de bize; bir film, bir kitap tavsiyesi verir misiniz?

Biz eşimle genelde tavsiye üzerine bir şeyler izleriz çünkü çok fazla seçenek var. Her sanat severin bir İran sineması izlemesini öneririm. Özellikle Ayna filmi vardır, Jafar Panahi'nin filmi. O film benim etkilendiğim filmler içerisinde bir kenarda durur. Arkadaşımın Evi Nerede? filmi var Abbas Kiyarüstemi'nin ama onlar benim hep ilk aklıma gelenler oluyor. İzlediğim şeyleri genelde abim ve etrafımdaki sinema severler öneriyordur.

Bu nedenle izlediğim filmler çok iyi oluyor ve çok etkisinde kalıyorum. En son bir platformda Kabakçığın Hayatı'nı izledim. Bence onu siz de izleyin. Çok güzel bir animasyon.

Bazı animasyonlar gerçekten çocuklar için yapılmış gibi düşünüyor ama yetişkinler için de çok farklı şeyler hissettirebiliyor.

Persepolis gibi!

Evet, Persepolis gibi.

Ona animasyon diyebilir miyiz, bilmiyorum. Farklı bir teknik ama onu gören insanlar "çocuklar için" diyebilir.

Orada aslında çok farklı bir şey anlatılıyor.

Tabii, tabii. Kabakçığın Hayatı da onun gibi olmasa da yine altı dolu dolu olan bir animasyon.

Son okuduğunuz kitap hakkında birkaç cümle alabilir miyiz sizden?

O konuda çok üzgünüm. Uzun zamandır pek kitap okuyamıyorum. Kitap okuyabilmek için yatağımızın çevresine kitapları dizdik, daha yakında olursa okuruz diye. Eşimle sürekli hevesleniyoruz "kitaplar bize çok yaklaştı, en azından okuyabilecek zamanımız olur" diye ama gerçekten buna zaman ayıramıyoruz. Ahali... Portakal Altı ve diğer müzik projeleri... Filmlerin çoğunu bile seyahatlerde izliyorum. Kitap okumak, bence kitap okuma

kondisyonundan koptuğunuzda yeniden okumaya başladığınız zaman sanki çok yorucu bir şeymiş gibi hemen uyku getiren bir şeymiş gibi geliyor. Hatta sizin derginizi açtım, okuyayım dedim. Aklıma gelen "acaba uykum mu gelecek?" düşüncesi oldu. Bu yüzden hep yarım bırakıyorum kitapları son zamanlarda. Telefonumdaki okumam gereken kitaplar ve izlemem gereken filmler listemin üzerini bile uzun zamandır karalayamıyorum.

Çok iyi bir okuyucu değilimdir ama bu kadar da kötü değildim. Çantamda hep kitap olurdu ve bir kitap en fazla üç ay çantamda

kalırdı. Şimdi bazen çantamda kitap görünce şaşırıyorum.

Okuduklarınız arasında en beğendiğiniz kitabı söyleyebilir misiniz?

Ben İnce Memed'ciyim. Yaşar Kemal'ciyim. Ben hâlâ video platformlarına girince ne izlemeye diye düşündüğümde, Yaşar Kemal videolarında buluyorum kendimi. Yaşar Kemal'in konuşmalarından etkilendiğim her şeyi not alırım. Bir gün bir şey okumak istersem, Yaşar Kemal'in ne söylediğini de bilmek isterim. Hatta İnce Memed'i okurken bir deftere "yirmi altıncı sayfaya geldiğinde şu müzik dinlenebilir". O müziği yapmak istiyordum.

Kitabın sahnelerinin müziklerini yapmak istiyordum ama İnce Memed, Yaşar Kemal'in dokunulmasını istediği bir şey değilmiş. Onun üzerine bir şey yapılamadığını düşününce üzülerek vazgeçtim ama o kitaba yapılabilecek müziklerin listesini çıkardım.

Mesela hapishaneden kaçış sahnesi falan oraların hepsinin müziği olacaktı. Okur, o sayfaya geldiğinde o müziği dinleyecekti.

Bir filme müzik yapmak gibi bir kitaba müzik yapacaktım.

Bir sorum da aslında o olacaktı. Yapmak istediğiniz bir filmin müziği var mıdır?

O konuda çok başarılı insanlar var. Ben Gustavo Santaolalla'yı bilirim, Babil'in müziğini yapan. Paramparça Aşklar ve Köpekler'in de müziğini o yapmıştı. Fırat Tanış ile beraber Gelin Tanış Olalım diye bir oyunun içindeyim yaklaşık sekiz senedir. O da bana hep aynı şeyi söyler. Bir görüntünün üzerine bir müzik işliyor olmak çok etkileyici bir şey. Bence sinemanın büyüüsü de burada. Yapmak istediğim şeyler içerisinde ilk üçe koyarım. İyi filmlerin müziğini yapmak veya filmleri güzelleştirmek isterim. Aşklar Bayramı'nda böyle bir fırsatım da oldu. Özcan Alper'in yönetip Kemal Varol'un yazdığı. Çok da istediğim gibi olmayan işler de oldu arada ama denenmiş, güzel olduğunu düşündüğüm işler var.

Belki ileride de güzel işlerde olursunuz yine.

(Gülerek) Evet. Sinemacılara duyurumuz olsun.

Düş Art, dayanışma ruhu ile ortaya çıkmış bir platform. Siz de bu ruhla kendi alanınızda işler yapıyorsunuz. Mesela Portakal Altı Kayıtları...

Daha önce çok anlatmışsınızdır o nedenle çok kısa birkaç cümle ile bundan bahseder misiniz? Mesela bu projeler, kolektif çalışmalar nereye kadar gidecek, varmak istediği nokta nedir?

Dinlensin ya. Portakal Altı kayıtlarının birinci sezonu çekilirken adı birinci sezon değildi. İkinci

sezon yapılmaya başlayınca biz "o zaman bu birinci sezonmuş" dedik. Bir yaz dönemi içerisinde on beş bölüm çektik, bir sene sonra on üç bölüm, sonra beş altı bölüm çektik ama birinci bölümü çekerken de biz Portakal Altı'nı çekmiyorduk. Biz o bahçede Lale Koçgün ile bir video çekmek istedik, bir kayıt yapalım dedik. Sonra o, Portakal ağacının altında bir şey yaptık, çok güzel oldu.

Bunun devamını getirebileceğimizi ve bizimle beraber bu hayale ortak olabilecek dostlarımızın olduğunu fark edince ve bunu bir portakal ağacının altında yapınca Portakal Altı olsun dedik. Sonra aktı gitti. İnsanların da hoşuna gitti ve bu bizi motive etti. Hem de biz bir üretim kondisyonu içerisinde kaldık. On beş bölümün yayına hazırlanması, stüdyo aşaması falan bir senemizi alıyordu. Portakal Altı gerçekten çok büyük emek harcanan yer. Bize hâlâ "videoları telefonla çekiyorsunuz" diyorlar. Ne telefonu, arka tarafta en az on kişilik bir ekip var. Görüntü yönetmeni var, onun asistanı var, focus puller var. Hatta dizilerde oynayan oyuncu arkadaşlarımız geldiğinde, birçok sette bile öyle ortamın olmadığını söylüyor. Biz tabii böyle vaatlerde bulunmuyoruz kimseye.

İyi bir şey yapma hayalimizden ve aslında bu kadar işleri büyütmenin, görüntü kalitesini bu kadar yüksekte tutma çabamızın sebebi şu oldu, gelen konuklar bizden bir şey talep etmiyor. Biz de diyoruz ki "en azından bunun en iyisini yapmaya çalışalım" görüntü ve ses olarak. Görüntü yönetmenimiz bile "ben bir şey istemiyorum" diyor. Ben

de diyorum ki, "o zaman ben sana senin sevdiğin kamerayı getireyim" senin de içine sinsin. Bana bir tane kötü bir mikrofon verirseniz çok mutlu olmam ama daha iyi şartlar verirseniz "içinde bulunmak isteyeceğim" bir şey olur o iş. Portakal Altı da öyle bir ortam oldu. Gelen kimsenin pişman olmadığı bir yere dönüştü. Gelmeyenlerin de gelmek istediği bir yer oldu. İlk sezonda, bize ikna oluyordlardı, projeye değil. Elbette yine bize ikna oluyolar ama projenin de bir albenisi var ve artık "ben de gelebilirim istersen" e dönüştü ve çok da fazla talep var zaten.

Bir de hep ünlülerle kayıt yapıyoruz sanıyorlar. İlk sezonda ünlü yoktu veya ünlü olanlar da zaten benim arkadaşlarım içerisinde olup ünlü olan kişiler. Zaten arkadaşım. Ben Fırat abi ile beş yüz kez sahneye çıkmışım, o benim için artık ünlü biri değil ki, o benim arkadaşım. Ali Seçkiner, senelerdir dinlediğim ustam. İsmail Hakkı Demircioğlu, elini öptüğüm ustam. Zaten bizim Portakal Altı kurgusunda kim usta kim çırak gibi bir durum var. Ben İsmail Hakkı Demircioğlu'na usta diyebilirim ama oraya gelen başka biri de bana usta diyebilir. Böyle bir ortam, bir döngü kurmaya çalıştık, kendimiz tamamlamak için. Hep ünlüleri aldığımızı düşünenler girip videolara baksınlar. Kaç tane bölüm var. Biz yaptık aslında. Benim bunu konuşuyor olmam da ayıp. Ünlü, ünsüz diye bir kategorimiz yok.

Siz de çok kıymetli bir iş yapıyorsunuz. Bir kere zaman harcıyorsunuz buna ve iyiye olan inancınız var. Benim için bütün kriter bu, en azından benim için böyle. İyiye olan inancını kaybetmiş insanlarla bir şey yapılmıyor çünkü orada artık başka bir şey oluyor ama burada güzel bir şey yapıyoruz, muhabbet ediyoruz ve en çok ihtiyaç duyduğumuz şey. Televizyon programlarında görüyoruz; ben ne düşünüyorum, ben nasıl yaşıyorum, ben bunları hangi duyguyla üretmeye çalışıyorum, ben sizin neden konduğunuzum? Bunların hiçbirinin sorulmadığı, sadece prim yapan şeylerin içinde kurban gitme eğiliminde olan insanlara dönüşüyoruz...

Çok güzel muhabbet ettik, benim de kendimi ifade edeceğim bir olanak sağladınız bana.

Biz de size, sorularımızı içtenlikle cevapladığınız için teşekkür ederiz. Bizim için de keyifli oldu.

Biraz uzatarak cevaplamış olabilirim, size kolaylık diliyorum. Çok mutlu oldum, uzun zamandır kamera karşısında uzun sohbet etmiyordum. Bu, benim Portakal Altı için de hayalimdi aslında, gelen konuklara birkaç soru sormak. Böyle denk geldi, iyi oldu...

Herkese selamlar, sevgiler.

DENEME

Enes Furkan ALİKAYA

© enesfurkanalikaya

İkilemler Üzerine

Tutunamadım kıyısından şu hayata. Sevemedim yaşamın tadını. Kabuk bağlayan yaralarımı kanatıyorum şimdi, kenarlarından yaşanmamış bir ömür akıtıyorum. Evimin bomboş duvarlarına ne bulursam asmaya çalışıyorum, güzel çirkin ayırt etmeden. Boş kaldığında geçmişim canlanıyor, tahammül edemiyorum. Kapkara bir gün şimdi hüzün, sokakları kaplayan. Elimde onlarca kartpostal, geçmişimden bugüne uzanan. Çok kez yazdığım satırlara vasiyet havası yüklediğim oldu fakat hiçbirini ciddiye almadı insanlar. Şimdi gökyüzü kapkara, çimenler, ağaçlar... Katran karası bir masal, saman sarısı bir hayal. Acı, nüfuz ettikçe kanıma; galeyana geliyor tüm duygularım. Bu ayaklanmaları bastıramıyorum kırışlerinden çile damlayan evimde. Ağlıyorum amasız fakatsız. Her

gözyaşımında birkaç gram daha çekiliyor ruhum ayak parmaklarımdan göğsüme doğru. Papatya kokması gereken gençlik hayal etmişim onlu yaşların başında. Onlu yaşlarımın sonunda onsuz kaldığım çok oldu, hatta yirmilerimin başında da. Çok kez başarmak için mücadele verdim kendi içimde bu buhranlı duyguları vuslata erdirmeyi. Sonucu hep yepyeni başarısızlığa ulaştırdı beni. Döndüğüm her köşe başı ıssızlaştı bu şehirde, kalabalıklar arttı, sisler çoğaldı. Tek bir tebrik almadım yaptığım hiçbir eylemden. Ama hep onaylanmak istedim içten içe kimselere söylemeden. Toplumsal normlara hep kendi içimde baş kaldırdım, insanlar içinde hep insanlara ayak uydurdum. Dışım başkaydı içim başka. Mücadelenin hasını kendime karşı verdim hep, dışlanmamak için dış dünyada. Ama iç dünyamda hep kendi

kendimi dışladım somut şeylerden. İnsanlar durmadan yalan söylüyorlardı, farklı menfaatler uğruna. Gördüm, işittim, dokundum o yalanlara bizzat. Tek yaptığım şey doğrusunu bildiğim soruların yalan cevaplarını can havliyle dinlemek oldu kocaman bir hiçlik içinde. Cevapsız bıraktığım onca soruya geri dönüyorum bazen kaçamak cevaplar eşliğinde. Bu çok taze bir dünya diyorum, kendimi bile inandırıyorum yalnızca kendime söyleyebildiğim yalanlara. Sıkça düştüğüm ikilemler yaratıyorum kendime, çoklu evren teorileri, izafi zaman falan diyorum oyalanıyor bir müddet ruhum. Kan kardeşi ilan ediyorum sonra acıyla kendimi, varsın kanasın yaralarım, kan kaybından da ölebiliriz can kaybından da. Teneşiri bulut rahatlığı kabul eder bedenim, bir yatsam oraya anca o zaman dinlenir gibiyim.

DENEME

Gülşen ASLAN

gulsenn.aslann

Ruhun Macerası

Kafasını çeviremezdi hiçbir derde çünkü birileri gerçekleri anlatmalıydı fikrinde. İyi olanlar hep vazgeçmiş, kötüler hep zulmetmiş, bütün kapıları zenginler açmış ve fakirin suratına kapatmış. Yürüdü kar durdu saçlarına, ısladığı oldu kirpiklerinin. Melekler ile şeytanların kol kola yürüdüğünü gördü. Yüzünde ataklar oluştu. Mimikleri dondu. Bazen kaleminin bile gelmedi gördüklerini yazası. Kafasının içindekilerden kurtulmak istiyordu. Kurtulmak istedikçe susuyordu, sustukça büyüyordu düşünceleri. Yüreği bağırıyordu, bir savaşı vardı belli ki. “Daha ne kadar kanayabilir? Ne kadar kanabilirdi?” diyordu. Pes etmemişti, tükenmemişti umudu. Güneşe sığındı bir yaz daha kuytu köşelerde. Elindeki kalemle gök

kuşağı yaratmak istiyordu. Büyüyen düşüncelerini yazarak küçültmeye çalışıyordu. Boşa kaymış olamazdı yıldızlar, tutacaktı şansı. Gittiği yolda çiçek açacaktı ve yoldakilere de çiçek açtıracaktı. Hiçbir yol aşılmaz değildi. Her yol için sabır gerekiyordu. Pişman olmaktan değil pişman olamayacak kadar kibirli olmaktan korkuyordu. Kafasındaki dalgalar serin ve bir o kadar da derindi. Dışında bir kahraman içindeyse masal dinlemek isteyen bir çocuk vardı. Dinlediği şarkıları sevmemişlerdi çünkü çok mutlulardı.

Güvenmekten değil güvenilmemekten korktuğu kadar birini incitmekten de korkuyordu. Tüm olan biteni düşünürken tenhalaştığını, büyüdüğünü, yağmurlar yüzünden kâğıttan

yaptığı o geminin battığını ama yağmuru da suçlamadığını fark etti. Acıya dayanamadığı günler oldu. Kaç kışla boğuştu? Kaç kez ısırıldı dudaklarını ağlamamak için? Kim soruyordu ona boğulduğu dalgaları? Tüm bu sorulara cevap arıyordu. Acıya karşı direnci her geçen gün azalıyordu, farkındaydı. Kalemini koydu masaya. Her şeyin farkında olmasının ona kattığı gücü de düşündü. “Vazgeçtim” demediği için şanslı olduğunu da düşündü. Artık acılarını düşünecek kadar uzun değildi ömrü. Ömrün taksimetresi azalıyordu. Yürümesi gereken birçok yol, gülmesi gereken birçok konu, hayat vermesi gereken hayaller ve açması gereken eksik bir gelincik vardı.

DENEME

İlknur YAZIYOR

© ilknuryaziyor

Hasret

İstanbul'dan mecburen ayrılmak zorunda kalmıştım. Seviniyordum bir bakıma. Yeni çevreye, yeni düzene alışmak kolay göründü bana. Başlarda içim çok rahattı, uyum sağlamıştım ve galiba kalabalıkların gürültüsünden sıyrılmış ve ruhumu sıkın konulardan kendimi arındırmıştım. Ben her şeyin yolunda gittiğini düşünürken günden güne içimde büyüyerek benliğimi kaplayan bir huzursuzluk beni tedirgin etmeye başlamıştı. Hâlbuki ben biraz olsun huzur bulmak derdiyle yola çıkmıştım. İçimde çığ gibi büyüyen iç sıkıntısı zaman zaman beni boğuyordu. Etrafla ilgilenmiyordum, önceleri merakla baktığım her şey beynimdeki çöplükte çoktan yerini almıştı bile. Bilmediğim bir şey vardı; aslında deva aradığım taşlı yollarda ayaklarım çıplak

yürüyordum. Her zaman gittiğim bir kafe vardı, ağaçlar altında. Evimin az ilerisinde, köşeyi dönünce görünürdü. Canım sıkın olduğunda uğrak yerim olmuştu ve artık mutluyken de gitsem bana hüznü çağırıyordu. İstanbul'dan ayrıldıktan sonra hiçbir yer bana yaşanılır gelmiyordu. En süslü caddeler, en güzel mesire alanları bile bana bir çöl gibi geliyordu. Evet evet, çölde bir başına bekliyordum. Ağaç olsam kururdum ne su bulabilirdim ne kimse su verirdi. Hasret duygusuyla ateş olur yanardım çaresizce, şimdi ruhumun yandığı gibi.

Sonsuz gökyüzü olan bu evrende duvarlar arasında preslenmişim. Ne hareket edebiliyordum ne yerimi değiştirme imkânım vardı. Oysa mahalledeki teyzeler hep derdi ki, bir çiçek

yerini sevmezse açmazmış. Yerimi sevmiyor değilim ama değiştiren de pek yolunda gitmemişti işler. Nereye gitsem sevemedim, hep bir kusur buldum. İstanbul'un keşmekeşine alışmış ruhumun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordum ve öyle olacağına o kadar emindim ki, her bir kusuru görünmez bir örtü ile örtmüştüm. Fırtınalar kapıya dayanıp örtüyü yerinden oynatınca da gerçekler etrafa saçılmıştı; yapayalnızdım ben aslında. Bilmediğim, tanımadığım bir şehirde binlerce insan içinde yekpare bir taneciktim oradan oraya savrulan.

Ne farkıma varan birileri vardı ne de neden burada olduğumu sorgulayan. Aynı göğün altında birbirine değmeyen telaşları kovalıyorduk işte hepimiz.

Gece uyku tutmamıştı, fazla kahve içmekten mi, yoksa fazla düşünmekten mi bilmiyorum. Kafamın içinde dönüp duran düşünceleri tekrar tekrar analiz edip kendi içimde tartışıp salıveriyordum. Bazı tartışmalar hiç bitmiyor ve sabahı ediyordum kendi kavgamla. Uyandıktan kısa süre sonra kendimi yine halıyı incelerken bulmuştum, bilen bilir hayatı sorgulamanın şanıdır halı irdelemek. Gece bitmiş ve ben aynı güne uyanmıştım. Süregelen bu yaşam şekli beni iyice germeye başlamıştı. Her günün birbirine benzer geçiyor olması içinden çıkamadığım bir kuyuya dönüştürmüştü hayatımı. Ne boğuluyorum ne kuyudan çıkabiliyorum. Ateş olmuşum ama aradığım su da değildi. Salonda otururken dalıp dalıp uzaklara gittim. Ah İstanbul! Herkesin kaçmak istediği ama bir türlü vazgeçilemeyen büyüğü şehir... Taksim'e gitmek ve Gümüşsuyu'ndan Beşiktaş'a inmek çarşı havası almak... Sonra gözüne ilişen Kadıköy vapuruna yetişmeye çalışmak... Vapura bindiğimde başlayan heyecan, karaya ayak basana kadar beni esir alır. Sanki ilk kez gelmişim gibi

heyecandan nereye gideceğimi bilemem. Sokaklarda Leyla gibi dolaşmaya başlarım.

Daha önce ayak bastığım mekanları görünce anılarım birbiri ardına sıralanırdı ve şölen başlardı. Kafamın içinde çalan müzik, içimde kıpır kıpır dans eden bir ruh ve semtin güzelliğine şahitlik eden bir çift göz...

Nostaljik bir havası olan kafe vardı, ilk olarak oraya uğramak istedim. Kahve siparişimi verdim: "Her zamankinden olsun." Mekân sahipleri, benim gibi daimî müşterilerini ve siparişlerini çok iyi hatırlar. Çalışanlar da bir yerden sonra aşına olurlar benim gibi tiplere. Sevdiğim kahve dışında kahve denemeyi pek sevmem, "Ya güzel değilse. Ya beğenmezsem?" diye düşünmekten karar veremem. Obsesif olmanın lanetiydi bu da işte.

İçimde dolup taşan bir duygu vardı, hasret miydi, heyecan mı, üzüntü mü algılayamıyordum. Karmakarışık ama sıkışmışlık gibi kötü bir hal de değildi. Kahvem önüme geldiğinde, dışarıyı izliyordum. Burada ağaçların rüzgarla dansı bir başkaydı,

yapraklar daha farklı sallanıyor, güneş farklı doğuyordu bulutların ardından. Gökyüzüne doğru bakarken içten içe dolan içim birden patladı. Durduramadığım bir ağlama hali hakimdi ve neden böyle olduğunu anlayamıyordum. Düşündüm de ben o masaya hiç tek başına oturmamıştım... Yakın arkadaşım, sevgilim, dershaneden arkadaşlar... Etrafımda kim varsa alıştırmıştım buraya. İstanbul'da yaşarken insanla çevrili yaşamımda bir tat vardı, şimdi sanki hiç burada yaşamamışım gibi, bir turist gibi bir başıma kalmak zoruma gitmişti. Herkes anlamıştı ne olduğunu ama ben ağlamaktan kendimi alamadım. Biraz sakinleşmek için sahile doğru yola koyuldum. Sokakta binlerce insan içinde kimseyi tanımadan yürümek, aradığım arkadaşlarımdan ise hep bir işlerinin olması... Tarifsiz bir aşağı çekilme...

Düşüncelerle sokakları arşınlarken tanıdık bir sima çarptı yüzüme; Sercan Hocayı görmüştüm. Kendisi lisedeyken edebiyat öğretmenimdi, çok sevip çok saygı duyar, çokça sorular sorar ve bazen kafasını şişirirdim.

Her durumda bana destek olup yazdığım her şeyi her fırsatta bıkmadan usanmadan değerlendirip beni daha çok yazmam için yüreklendirirdi. Onu görmek çok iyi gelmişti yıllar sonra. Epey özlem giderdik, dertleştik, zamana ve kişilere serzenişte bulunduk.

Konu konuyu açtıkça zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Yıllardır öğretmenlik yapıyordu. “Yahu Hocam, sıkılmadın mı daha?” dedim.

Kendisi senaryo yazardı, tiyatro ve sinemaya ilgisi vardı. Hatta bazen fikirlerde ters düştüğümüz de oluyordu. Ne zaman başım sıkışsa soluğu yanında alırdım. Selamlaşıp birer çay söyledikten sonra hayatımda olan bitenden bahsettim. O da şehrin keşmekeşinden biraz sıkılmış olacak ki; “İstanbul hep güzelliklerle anılamayacak kadar derdi büyük de bir şehir benim için” dedi.

Demek ki insan nereye giderse gitsin, kafasındakiler de onunla gidince, sadece yer değiştirmiş oluyordu. Aslında o da sabırlı ve dirayetli bir insandı, demek ki İstanbul herkese ayrı tokat atıyordu.

İç sıkıntılarımdan bahsettim; duvarların üstüme gelişinden, ailemin mesafeli hallerinden, yalnızlık değil de bir başınalığın zorluğundan... “Sıkışmışlık hissiyle baş edemiyorum artık, hiçbir yere, hiçbir şeye uyum sağlayamıyorum. Nereye gitsem bunalıyorum, neyi tutsam elimde kalıyor.” Yüzünde üzüntü ve biraz da merhamet ifadesi vardı. Dönüp dedi ki; “İnsan kendi içine hapsolmuşsa şehir ne kadar denize açılrsa da karaya saplanır kalır.” Tokat gibi yankılanan bu cümle bir süre donup kalmama sebep olmuştu ama aklımı başıma getirecek gibiydi. Acılarımı, sevinçlerimi, her duygumu arkamda bırakıp

gittiğimi sandığım şehir bana oyun oynuyordu. “Dur bakalım, dur daha neler göreceksin!” diyordu. Taslağını bitirdiğim son yazımı yine Sercan Hocama ve Demet Hocama gönderip fikir almıştım, güzel cümleler duymuştum ve keyfim yerine gelmişti. Ama artık gitme zamanı gelmişti. Tam bu sırada gönül sızımı gördüm biraz ileride. Arkadaşlarıyla ne güzel sohbet ediyordu. Bense bana bir kere gülsün diye yıllarımı harcamıştım. Ne hayale hacet vardı ne de yeniden aldanmaya. İçimdeki öfkeyi sırtlanıp hızlı adımlarla yoluma devam ettim. Kasvetli hava beni boğmaya başlamıştı. Ben demek ki hep boğuluyordum, kafamdakileri atamadıktan sonra hep bir cankurtaran aramak zorunda kalacaktım. Yanımdan birer ikişer eksilen her şeye ve herkese karşı gardımı alarak indim vapurdan.

Ne Seyretmeli?

Düş Ant®

Dans Bitince

Rüzgâr dansa durur,
Kıvılcım heyecanla kıvrılır,
Kuşlar ahenkle cıvıldaşır,
Anlar her Œeyi başkalaştırır.

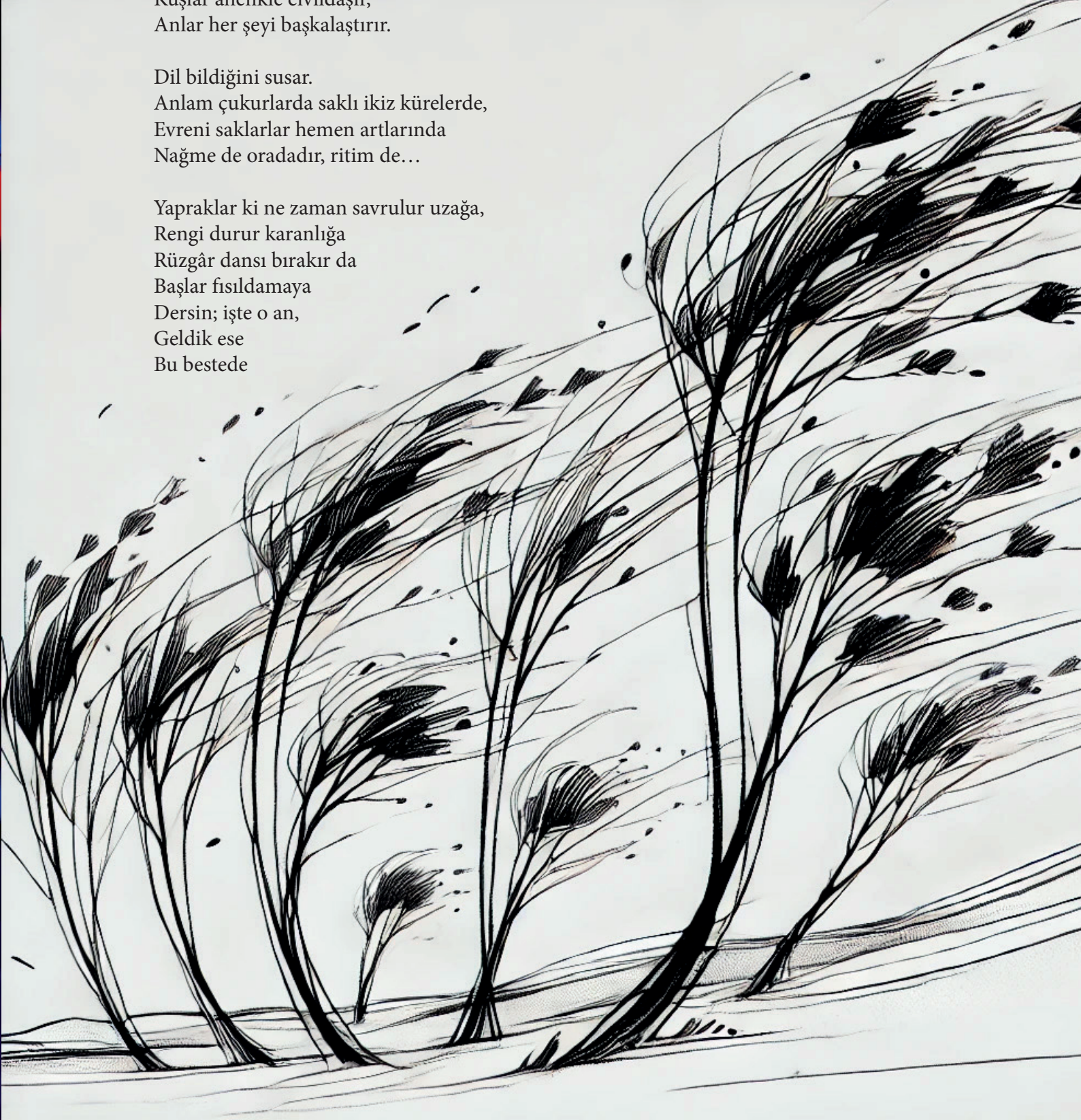
Dil bildiğini susar.
Anlam çukurlarda saklı ikiz kürelerde,
Evreni saklarlar hemen artlarında
Nağme de oradadır, ritim de...

Yapraklar ki ne zaman savrulur uzağa,
Rengi durur karanlığa
Rüzgâr dansı bırakır da
Başlar fısıldamaya
Dersin; işte o an,
Geldik ese
Bu bestede

Yağmur AYAN

@ygmrayan

ÖYKÜ

II. Kısım

Serüven

Bir başka gün... İstanbul Boğazı'nın o tatlı, o ılık esintisi, yüzünü bir anne şefkatiyle okşuyordu. Galata Kulesi ve Kız Kulesi, yüzyıllardan arta kalan aşklarıyla cilveleşiyor, bir tur teknesi, hoparlörlerinden yükselen türkülerin eşliğinde usulca kıyıya yanaşıyor, genç kızlar ve oğlanlar, el ele kayalıklarda gülüşüyordu. Tüm sesleri tek tek yakalamaya çalışıyor, ardından tekten bütüne ulaşmaya ve ahengi hissetmeye gayret ediyordu. Yaşlı bir kadının, sırtından ense köküne doğru saplanan konuşması, teknelerden ve arabalardan yükselen envaiçeşit müzikler, çekirdek çitlemeleri, denizin huzurlu dalgaları, dedikodular ve kahkahalar birbirine karışıyordu. Tüm bu sesler ve görüntüler, usta bir sanatkarın elinin maharetiyle bir tabloyu meydana getiriyordu. İki kayık, suyun yüzeyinde birer ışık huzmesi halinde

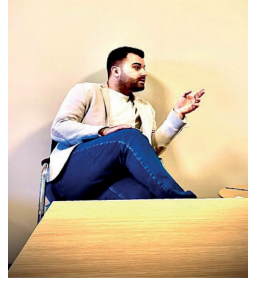
süzülüyordu. Cisminin yavaş yavaş bu tablodan silinmeye başladığını hissediyor, gerçeklik ile hayal dünyası arasındaki ince çizgide yürüyordu. Boğazın serin sularında yürüdüğünü hayal etmeye başladı. Aheste geziniyordu suyun üzerinde. Fikirlerle, hayallerle ve anılarla yüklü bir kayık gibiydi şimdi. Boğaz'ın büyüleyici güzellikleri arasında gezinirken, zihni geçmişe, anılara ve hayallere doğru bir yolculuğa çıkıyordu. Her dalganın şefkatle okşadığı kayalıklar, her esintinin tatlı bir melodiyi fısıldadığı bu eşsiz şehir, onun için sadece bir mekân değil, ruhunu besleyen bir ilham kaynağıydı. Geçmişin hatıraları ve geleceğin umutlarıyla dolu bir geceydi bu. İstanbul, tüm ihtişamıyla ona kollarını açmış, sırlarını fısıldamaya meyyaldi şimdi.

Derin bir hasbihale hazırlanıyordu İstanbul. Tüm sırlar, tüm hakikatler

sır perdesinin ardından güneş gibi doğacaktı sanki. Hayır, dedi. Hayır İstanbul. Sırlar sır olarak kalsın, hakikat yalnızca benim hayal gücümün kudretiyle şekillensin isterim. Bir ufak tebessüm ile vedasını gerçekleştirdi ve açtı gözlerini. Bilmek istemiyor, hayal etmek istiyordu. Aramak sormak istiyor ama öğrenmek istemiyordu.

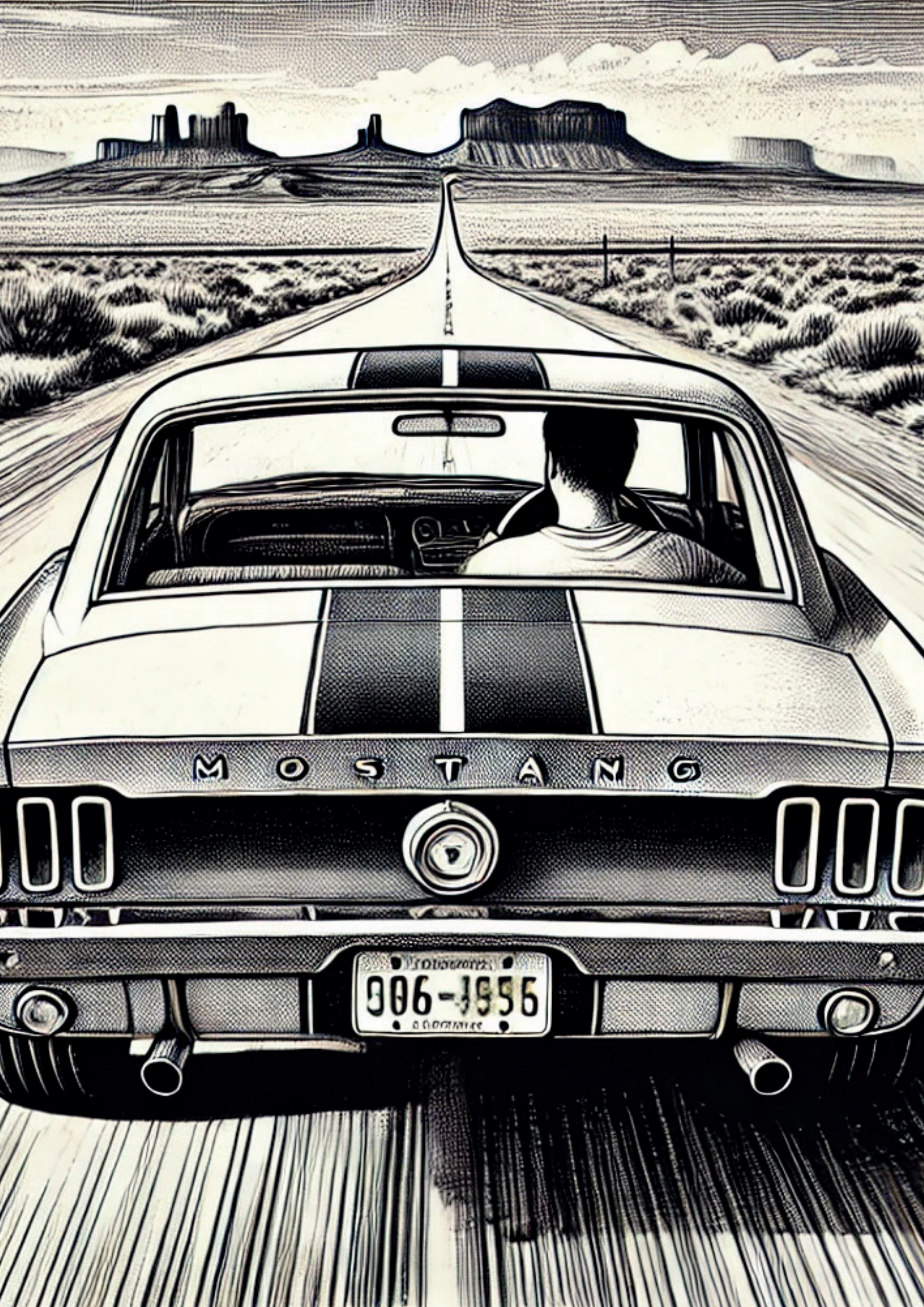
Keşif duygusu onu şevklendiriyorsa da keşfetmek arzusunda değildi. İnsanların yüzlerine baktı. Hakikat dedi. Nice hakikatler vardı o yüzlerde. Fakat, hakikat benim kudret elimdeyken güzeldir diye geçirdi zihninden. Tanrının yaratma kudretinden bir yudum çalıyordu kendince. Bir an durakladı. Yaratmak ne güzel şey, dedi.

Binlerce yıldır bilmiyordu insanlık neden yaratıldığını. Sonra, tanrıyı anlasa anlasa bir sanatkar anlardı, diye geçirdi içinden.

Murat ÖZTÜRK

© isteo.yleee

ÖYKÜ

Savaş AŞÇI

savasascii

Yitik Hayatlar

Bu sabah, gördüğüm güzel bir rüyanın ortasında aniden, vakitsiz horozumun -akıllı telefonumun alarmı- sabah sabah insanı cinnetin eşiğine getiren sesiyle uyandım; güya yıllardır hayalini kurduğum 1967 Model Ford Mustang'e sahip olmuş ve hep hayalini kurduğum şekilde Arizona'nın ıssız, uzun, dar ve boş yollarında James Brown'ın It's A Man's, Man's, Man's World şarkısını dinleyerek ağır ağır yol alıyordum. Aslına bakarsanız, rüyamın yarım kaldığını söylemek yanlış olur, çünkü hayalimi gerçekleştirmiştim aslında. Her şey tam istediğim gibiydi. Ama hangi rüyadan uyanırsanız uyanın rüya yarım kalmış gibi gelmez mi bize? Her bölünen rüyanın sonunda saatlerce, geri kalanında neler olabileceği üzerine kafa yoruyor, sanki gerçek yaşamdaymış gibi düşünüp, olmasını istediğim gibi sürmesini diliyordum. Neyse... Horoz da zaten vakitsiz sayılmazdı, her gün

olduğu gibi sabah tam yedide ötmüştü mendebur. Kaçta öterse ötsün, hep vakitsizmiş gibi gelmiyor mu zaten? Hep, biraz daha uyumak için o an birçok şeyi feda edebileceğimizi düşünmüyor mu birçoğumuz?

Ayaklarımı ağır zincirlerle bağlı gibi arkamdan sürüyerek, isteksizce banyoya gittim. Birkaç dakika sonra elime gelen ilk pantolon ve gömleği giyip kendimi dışarı attım. Özel bir gün değilse eğer kıyafet benim için pek bir önem arz etmiyor, ne bulursam onu giyiyordum.

İstasyon yakın, trenin gelmesine de on beş dakika vardı. Senenin en sıcak günlerinden biriydi, temmuz ayının son günüydü. İstasyondaki derece yirmi dokuzu gösterse de hissedilen otuz altıdan az değildi kesinlikle. Evden istasyona üç dakika yerine, terlememek için ağır adımlarla altı dakikada yürüdüm. İstasyon, işlerine gitmekte olan bir

yığın insanla doluydu. Serinlemek için büfeden üst üste iki bardak soğuk limonata içtim. En güzel limonatayı bu büfe yapıyor. İçine ne koyuyorlar? Nasıl yapıyorlar? bilmiyorum ama hiçbir yerde bu kadar güzelini içmedim. İkinci limonata biter bitmez trenin gelmekte olduğunu belirten, raylar üzerindeki titreşimi duymaya başladım. Peşinden de tren tıngır mıngır, kendini bütün dünya telaşlarından soyutlamış, bezgin bir insan gibi istasyona geldi ve durdu. Birkaç dakika içinde trende yerime oturmuş, camdan dışarıyı seyretmeye başlamıştım bile. Benim hemen peşimden de otuz yaşına yaklaşmış iki genç gelip karşıma oturdular. Gençlerden biri esmer, patlıcan burunlu, çatık kaşlı, alnında ve göz çevresinde kırışıklar olan, kısa saçlı biriydi. Diğeri ise sapsarı ve güzelce taranmış saçları, ufak burunlu, güleç yüzlü biriydi. Sarışın enerjik görünüyordu, esmer ise daha pasif, sakin biriydi.

Yalnız yolculuklarımda genellikle kitap okur veya dışarıyı seyredirdim. Yine dışarıyı izliyor, yol kenarındaki evlere bakıp, o evlerin içindeki hikayeleri düşünüyordum. Kimi evde; karı kocanın mutlu mesut yaşadığını ve çocuklarıyla birlikte iyi bir aile yaşantısı sürdürdüklerini, çocukların bahçede oynadığını düşünüyor, kiminde ise ailenin sorunlar yaşadığını, kocanın içip içip karısını ve çocuklarını dövdüğünü düşünüyordum. Bu tipler hayalimde aynı zamanda kumarbaz da oluyordu. Çoluk çocuğun rızkını kumara ve içkiye yatırıyor, eve gelip doğru düzgün yiyecek yemek bulamayınca da kim var kim yoksa sopaya çekiyordu.

Bazen de kırlarda küçükbaş hayvanlarını otlatan çocuk

çobanlar görüyor, onlarla beraber alabildiğine yeşil ve yer yer sarı, eşsiz ve sonsuz bir kırdaki, doğa ananın eteklerinde koştuğumu, oynadığımı ve hatta küçük bir çocuk gibi doğa ananın kucagında uyduğumu hayal ediyordum. Çocukluk yıllarımda eksik yanı doğada fazla zaman geçirmemiş olmamı ve onun hasretini böyle gideriyordum kendimce. Onun, yani doğa ananın şefkati tıpkı anne şefkati gibi geliyordu bana her zaman ve kendimi doğa ananın şefkatli kollarına bırakıyordum. Onda da bir anne gibi, evladı ne isterse yerine getiren bir yan vardı. Son derece cömert, vefalı ve fedakardı. Tohum eksen, mahsul verir, filiz eksen çiçek verir, ağaç olur, en çok da temiz oksijeni insana sınırsız sunar ve insanın ruhunu besler. Bir versen, o sana bin geri verir. Tek ihtiyacı olan

sadece sevgidir. Sevilmediği, biraz ilgi görmediği yerde ne çiçek açar ne ürün verir. Hayatın sillesini yiyip yaşamından vazgeçmiş bir kadın gibi solar, kurur ve ölür. Onun ölümü de bulunduğu yerin ölümü demektir. Ağaçları kurur, deresi kurur, havası bozulur. Bozulan hava da insanları hasta eder. Kendisine verileni de verilmeyeni de fazlasıyla insanlara geri iade eder.

O nedenle nerede bir orman görsem, nerede bir yeşil alan görsem hep mutlu olurum istemsizce, yüzüm kendiliğinden güler. Sanki hiç beklemediğim biri, hiç beklemediğim bir anda hediye vermiş gibi olurum. Doğa da bizlere bir armağan değil midir?

Düşüncelerim, bulunduğumuz bölüme gelen mendil satan roman bir erkek çocuğun sesiyle bölündü. Kapkara bir yüzü, pislik içinde elleri ve yine pis ve çıplak ayakları vardı. Bir tek dişleri beyazdı, önden de bir diş eksikti. Biçimsizce uzamış saçları, neredeyse üç dört aydır hiç yıkanmadığını belli edercesine yağlı ve yer yer birbirine yapışmıştı. Bir elinde siyah bir poşet, poşetin içinde de birçok mendil paketi vardı. Diğer elinde ise iki paket mendil, insanların yüzüne doğru uzatıp satmaya çalışıyordu. Gençlerden yana gidip, her zaman yaptığı gibi elindeki mendilleri onlara doğru uzattı. Hiç ses etmedi, sadece yüzünde “siz bu mendilleri almazsanız ben bugün yemek ödülünü kazanamayacağım” bakışıyla gençlerin önünde durdu. Bir iki saniye sonra esmer genç biraz tereddüt ederek, alıp almamak arasında gidip gelirken birden sarışın genç mendil satan çocuğu dirsek ve omuzu arasında

bir yerden hafifçe tutup ittirerek kendilerinden uzaklaştırdı. Şaşkınlık içinde gençlere ve bir yandan da mendilci çocuğa baktım. Esmer genç de en az benim kadar şaşırılmış, sarsılmıştı. O esnada mendilci çocuk, sanki her gün aynı muameleyi görüyormuş gibi kayıtsızca, sessiz sedasız diğer yolcular arasında yoluna devam etti. Birkaç saniye sonra ilk şoku atlatan esmer genç, önce arkadaşının yüzüne baktı. Aklının çekmecelerinde sözcükler arıyormuşçasına sessizce arkadaşını süzdü biraz. İhtiyacı olan kelimeler çekmecenin en arka tarafındaydı o esnada sanki, ellerini uzatıyor, parmak uçlarıyla çekip, parça parça topluyordu hepsini. Kelimeleri yapboz gibi kafasında bir araya getirip, karşısındakinin de nabzını yükseltmemeye çalışarak; çocuğa neden öyle bir hareket yaptığını sordu sakın ama ciddi bir tonla. Sarışın genç ise, önce omzu üzerinden arkasına doğru,

çocuğun gittiği istikamete bir göz attıktan sonra; gayrı ciddi bir ifadeyle bu çocukların serseri olduğunu, ilgi göstermeye değmeyeceğini söyledi. Esmer genç, durumun ciddiyetini hatırlatıp, yaptığı hareketin daha ciddi bir açıklamayı gerektiğini söyledi ve kim olursa olsun öyle bir hareketin kabul edilemeyeceğini ekledi. Bunun üzerine sarışın genç arkadaşına doğru dönüp, daha ciddi bir tavırla; bu çocukların kendilerini acındırarak fazla bir emek harcamadan, insanların duygularını sömürerek para kazandıklarını ve durumlarının da kendilerinden çok daha iyi olduğunu söyledi arkadaşına. O esnada iki arkadaş varlığını unutmuş, dövüşmek üzere olan ve birbirlerine kabarmaya başlayan horozlar gibiydi sanki. Ortamda nabız yükseliyor, ne yapacağımı bilmeden iki arkadaşı izliyor ve dinliyordum.

Sarışının yaptığı açıklamadan sonra birkaç saniye sessizlik oldu, ancak her ikisi de usta birer satranç oyuncusu gibi bir sonraki hamlelerini, yani birbirlerine söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. Esmer olanın, daha düşünerek konuştuğunu, sarışının ise daha hazır, basmakalıp cümleler kurduğunu fark ettim. Çocuğu ittiren güç neyse, ona söyleyeceği cümleleri de o anda, hareket esnasında vermişti sanki. Sarışının cebine gerekli olan cümleler konmuştu. Suçluluk psikolojisi mi? Hazırcevap olmak mı? O an için anlayamıyordum. Daha çok, esmer gencin ne söyleyeceği ve nasıl karşı çıkacağını merak ediyor, o an kafasından neler geçtiğini tahmin etmeye çalışıyordum. Ancak her ikisini de daha önce hiç görmemiş ve tanımamıştım. Bundan sonra birbirlerine yaklaşımları nasıl olur? Birbirlerine neler söyleyebilirler? Hiçbir fikrim yoktu...

Biraz düşündükten sonra esmer genç gayet sakin, ne söyleyeceğini bilir ve anlayışlı bir tavırla, biraz da yol gösterir gibi; “diyelim bu çocuklar, senin söylediğin gibi kolay yoldan para kazanıyor, insanların duygularını sömürerek, senden ve benden fazla para kazanıyor. Yine de tüm bular, bu şekilde itilmeyi, ötekileştirilmeyi hak ettiğini mi gösterir?” Esmer genç, beni ve eminim sarışın arkadaşını da beklemediği yerden yakalamıştı bu sözleriyle. Öyle olacak ki, sarışın genç bir

anda şaşırın bakışlarla yeniden arkadaşına doğru dönüp, gözlerini gözlerine dikti, ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalıştı; “sen ciddisin!”

Yinelenen kısa bir sessizlik sonrası, sarışın genç bu kez arkadaşına doğru tam dönüş yaparak yüz yüze gelecek şekilde oturdu. Birkaç saniye esmer arkadaşına baktıktan sonra; “sen, ben, o, bu trendekiler ve hatta dışarıdaki tüm insanlar...”

Yani bizler, yani toplum bu çocuklardan bir mendil alabiliriz. Ya sonra? Bu çocuklar bilecek ki, her zaman müşterileri hazır ve emek harcamadan, kolay yoldan para kazanmaya devam edecekler.”

“Bunun nesi kötü olabilir ki?”
“Gerçekten göremiyor musun?”
“Her şey ortada, çocuk para kazanmaya çalışıyor ve bu kötü bir şey değil!”

“Anladım, sen göremiyorsun!”
“Öyle bir şey çıkmadı ağzımdan!”
“Ama ben göremediğinin farkındayım.”

“Neymiş göremediğim şey?”
İkisi de kendilerine hâkim olabilmek için olağanüstü çaba harcıyor, ağızlarından çıkan ilk kelimenin tonu normalken, sonlara doğru vurgulu oluyor ve cümle biterken sertleşiyordu. Sinirler gerilmişti ortamda. Gözlerine batmamaya, görünmezliğime devam ediyor, hiç ses etmemeye çabalıyordum tüm bu konuşmalar esnasında.

Sarışın genç her soruya, hızlı, kaçak ve kısa cevaplar vermeye devam ediyordu. Esmer arkadaşı

ise hiddetten kızarıyor, biraz sakince düşünüp sorularına devam ediyordu.

Aralarındaki iletişimden anladığım kadarıyla birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı, yani en az on yıllık bir arkadaşlıkları olduğu konusunda bir kanaate vardım. Birbirlerine hakaret etmiyor, ancak söyleyeceklerini de sakınmadan söylüyorlardı birbirlerine.

Birkaç dakikayı ikisi de konuşmadan, sadece düşünerek ve sakinleşmeye çalışarak geçirdiler. Esmer genç, sorduğu sorunun yanıtını alamadığını belirten bir jest yaptı kısa bir aradan sonra. Sarışın arkadaşı, homurdanarak önce ağzının içinde, duyulmayan bir şeyler mırıldandı, sonra konuyu kapatmayı önerdi arkadaşına. Ona göre iş tatsız bir yere doğru gidiyordu. Esmer genç ise, durumda bir fenalık olmadığını, sadece konuştuklarını ve hareketinin nedenini hala anlamadığını belirtti. Aslında bu, bir bakıma arkadaşının haksız olduğunun imasıydı.

Sarışın genç, kafasını iki yana sallayıp, yumruğunu ve dişlerini sıktı, yanakları al al oldu. Neyse ki arkadaşları bunları görmüyordu. Ancak karşıdan ben görebiliyordum. Derin nefes aldı ve verdikten sonra; bu çocukların mendil satmasının doğru olmadığını düşündüğünü söyledi.

Tahminimce sarışın olan, asıl söylemek istediği şeyi söylemiyordu. Belki bütün söyledikleri de yine kendi düşüncelerinin ürünüydü fakat asıl ve en önemli olan nedeni saklıyor gibiydi. Bunu esmer arkadaşının da fark ettiğini ve sakladığı şeyi öğrenmeye çalıştığını anlamıştım. Esmer genç her ne kadar bir tartışmanın içerisinde olsa da kendisine daha hâkim, daha sakindi. Söyleyeceklerini mantık terazisinde tarttıktan sonra tezgahına koyuyor ve müşterisine güzel bir şekilde taze olarak sunuyordu. Sarışın genç ise zihninin bayat ürünlerine parlak, yapay bir madde sürerek gerçek veya taze süsü vermeye çalışıyor ve bu yapaylık da ilk bakışta fark ediliyordu. Bir şeyler ya oturmuyor ya anlamsız oluyor ya da havada kalıyordu her cevabından sonra.

İki arkadaşın tartışması devam ederken, arada kafamı hafifçe omzuma doğru eğip, yolcuların arasında mekik dokuyan mendilci çocuğa bakıyordum. Kendi dünyasında, kendi görevini yerine getirmeye devam ediyordu. Sanki az önce itilen o değilmiş gibi... Nasıl bir yaşamı var ki böyle bir hareketi hiç olmamış gibi kabullenip kaldığı yerden işine devam edebiliyor? Böylesine metin olabilecek neler yaşamış

olabilir acaba? Sanki kasabın tekmeleyip kovduğu, manavın süpürgeyle sırtına vurduğu, kasaptan ve manavdan göremediği ilgiyi başka bir esnaftan görebilme umuduyla yoluna devam eden cılız bir köpek gibi göründü o esnada gözüme. Oysa kasaba, manava veya diğerlerine yaklaşırken istediği bir parça kuru ekmek, biraz sudan başka bir şey değildi. Karnına tekme yemiş de olsa, sırtına süpürgeyle vurulmuş da olsa ve hatta üzerine kaynar su da dökseler, aynı köpek aynı kasaba veya aynı manava bir sonraki gün aynı umutla tekrar gidecekti. Yaratılışı mı öyleydi, yoksa beyninin ona kurduğu bir pusu muydu bu?

Ben mendilci çocuğa bakarken esmer genç düşünceli bakışlarını dışarı sabitlemişti. Asıl cevabı alabilecek, tartışmayı bitirmeyi sağlayacak doğru soruyu aradığını camdaki yansımından anlayabiliyordum. Bir an camdaki yansımadan, sanki gözlerini gözlerime diktiğini sandım ve ürperdim. O ana kadar orada yoktum, acaba varlığımın farkına mı vardığı? Yoksa artık görünür biri miyim?

Al başına belayı...

Birden ani bir hareketle yeniden, ben yokmuşum gibi arkadaşına dönüp, "neden?" diye sordu. Aynı soruyu, aynı şekilde daha

önce de sormuştun be adam! O kadar döndün dolaştın, düşündün taşındın bunu mu buldun yine? Ben kendi içimde böyle kızarken bir yandan da sarışın gençten gelecek cevabı veya yapacağı jesti bekliyordum. O ise gayet lakayt bir şekilde, oturduğu yerde biraz daha yayılarak konuşmaya başladı; "diyelim ki az önceki çocuktan bir tane mendil aldık. Çok değil bak, sadece bir tane hatta hiç mendil almadan, mendilin ücretini verip postaladık. Her şeyin üzerine iddiaya girerim ki beş bilemedin on dakika sonra başka bir pis çocuk gelecek ve bize ya mendil satmaya çalışacak ya da aç olduğunu söyleyip üç beş kuruş bir şeyler koparmaya çalışacak bizlerden."

"Diyelim ki senin dediğin gibi, bir başka çocuk gelmiş olsun ve bizden para almaya çalışsın, bunda da bir kötülük yok, paran varsa ve vermek istersen verirsin. Bu, tamamen senin hür iradenle ilgili bu durum, kimse seni herhangi bir şeye zorlamıyor.

Ama bir çocuğu sırf pis diye, dilenci diye veya satıcı diye itip kakmak... Yani nasıl diyeyim, en hafif tabiriyle haksızlık!"

“Hayır efendim, bu haksızlık falan değil, onlara iyilik yapmaya çalışıyorum ben ama onlar bunu anlayamaz. Onlara üç beş kuruş para vermek, para karşılığı onlardan bir şeyler almak asıl kötülük. Bazen iyilikler kötülük gibi görünebilir, kötülükler de iyilik gibi görünebilir.”

Sarışın gencin bu sözlerinin üzerine, aynı anda bir koreografinin içinde, senkronize hareket ediyor gibi ikimiz de sarışına çevirdik bakışlarımızı. “Birisine yardım etmenin kötülük olduğunu ilk kez senden duyuyorum. İşin garip yanı, bu söylediğinde son derece ciddisin. Ama ben yine de bunda kötü bir yan göremiyorum.”

“Bakmasını bilmiyorsun çünkü. Doğru açıdan bakmıyorsun.”

“Neymiş o doğru açı? İyiliğin veya kötülüğün sana göresi, bana göresi mi varmış?”

Tartışma esnasında dikkatimi çeken en önemli şey, iki arkadaşın da birbirine asla üstten bakmadığı, birinin diğerini asla küçümsemeden, doğal davranmalarıydı. Sanki bir futbol maçında yaşanan tartışmalı bir pozisyonu veya yolda şahit oldukları bir trafik kazası üzerine konuşuyormuş gibi doğallardı. Sarışının bir süre sessiz kaldığını, cevap vermediğini gören esmer genç yeniden bir kafa hareketiyle cevap beklediğini belirtti arkadaşına.

“Anlatacağım şey, yani neden öyle davrandığının cevabı seni yine tatmin etmeyebilir ama ne düşündüğümü, beni öyle davranmaya iten şeyin ne

olduğunu sana söyleyeceğim. Az önce sana söylemiştim, bir çocuktan mendil alırsan peşinden bir başkası gelir diye.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Evet. Diyelim ona da para verdik veya ondan da bir şeyler satın aldık. Onun da peşinden bir çocuk veya yetişkin biri daha gelip bizden üç beş kuruş almanın derdine düşecek.”

“Bunlar böyle geçiniyor çünkü dostum! Tüm bunlarda kötü bir yan göremiyorum ve neden öyle davrandığını açıklamıyor tüm bu söylediklerin. Küçük bir çocuktan az önceki. Eğer ben, sen veya bir başkası ondan mendil almazsak kursağına lokma girmeyecek demektir.

Belki evlerine para götüren tek kişi o. Belki bir babası yok ve annesi çalışmıyor. Belki kendisinden de ufak bir kardeşi var ve ona bakmakla yükümlü. Bu çocuğun, bu yaşta mendil satmasının veya dilenmesinin mutlaka bir sebebi var ve bu sebep her ne olursa olsun, ona bu şekilde davranmayı gerektirmez.”

“Off! Gerçekten anlamıyorsun! Gerçekten görmüyorsun! Bu çocukların ve bu yaptıklarının bir sonu yok, bunu anla lütfen ve bu çocukların hiçbirinin annesi hasta değil, hiçbirinin bakıma muhtaç kardeşi yok çünkü hepsi ya dileniyor ya mendil satıyor. Tüm bu çocuklar, az önce trende iteklediğim ve dışarıdaki yüzlercesi... hepsi... bu çocukların ve bunlardan daha büyükler, hepsi birlikteler. Bunları birileri kullanıyor, birileri

çalıştırıyor ve bunları işlerine alet edip kendileri hiç çalışmadan hazıra konuyor. Sen bu çocukların pis olmalarının nedenini fakirlik mi zannediyorsun? Bu çocuklar temiz olsa, elbiseleri sağlam olsa, ayaklarında iyi kötü bir ayakkabı olsa kaç mendil satabilirler? Günde kaç kara kazanç elde ederler sence? Sen ve ben bu kılık ve tiplerimizle dilenelim bakalım, yüzümüze bakan olur mu? Ama üzerimiz yırtık, yüzümüz ve ellerimiz pislik içindeyken aynı şeyi yapalım bakalım insanlar aynı şekilde mi davranacak bize? O çocuğu neden öyle itekledim biliyor musun? Tüm bu çocuklar ve dilenen, mendil veya başka bir şey satan, kolay para kazanmaya çalışanlar... Hepsi makineleşmiş bunların, reflekslerini kaybetmiş. İçinde buldukları durumu fark edemiyorlar, içlerinde fark edebilen birileri varsa bile sorgulamıyor, itiraz edemiyor, tepki gösteremiyorlar. Kolay ve çok fazla para kazanıyorlar, ancak bu paranın çok az bir kısmı kendilerine veriliyor. Bütün para kasada, yani bunları çalıştıran topluyor. O da canı ne kadar isterse yani bu insanların çalışmaya mecbur kalacakları kadarını dağıtıyor. O çocuğu iteklememi sağlayan bu sinmişlikleri, bu içlerinin geçmişliği, bu itaatkarlıklarıydı. Neden az önce sana ‘iyilikler bazen kötülük gibi görünür, kötülükler ise iyilik gibi görünür’ dediğimi şimdi anlıyor musun? Bizlerin bu çocuklara, bu insanlara bir yararı dokunmaz, sadece çarkın dönmesine katkımız olur, o kadar...”

Sarışın genç tüm bunları aralıksız sıralamış, konuşması bitince soluksuz kalmıştı. Açıkçası böyle bir konuşma beklemiyordum. En az onun kadar ben de soluksuzdum o esnada. Kafamın içi pazar yeri gibiydi, her şey birbirine karışmıştı kafamın içinde. Bir aralık esmer gence baktım, dinlediği şeyleri kendi terazisinde tartıyor, kendi ölçüleriyle ölçüp biçiyordu o esnada. Birden trenin, ineceğim

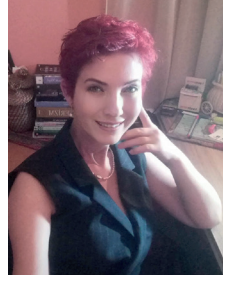
istasyona geldiğini gördüm ve hiç ses yapmadan, o ana dek olduğu gibi görünmez bir şekilde yerimden kalkıp inmek istiyordum. Yavaşça toparlandım, ayağa kalktım ve son derece sessiz bir şekilde bir iki adım attığımda duyduğum son sözler esmer gencin “yine de bir çocuğa böyle davranamazsın” sözleri oldu. Trenden indiğimde ilk iş durup, başımı gökyüzüne çevirip derin bir nefes almak oldu. Hiçbir

şey yapmadığım, sadece oturup etrafımda olup biteni izlememe ve dinlememe rağmen sanki istasyona koşarak gelmiş gibi hissediyordum kendimi. O derece tükenmiş gibiydim.

Birkaç nefes sonra kendimi toparladım ve hemen dibimde bir roman çocuğun yüzüme doğru uzattığı mendili gördüm...

ÖYKÜ

Ezgi Ülkü AYKUT

@ezgi_lk_aykut

III. Kısım

Kadim Aşk

Mardin'de tesadüflerle ilginç bir maceraya dönen ilk günüm, Çağra Oteldeki odamda son buldu. İçeri girdiğim an odanın o kendine has ambiyansı beni gene etkisi altına almıştı. Sırt çantamı yatağın yanındaki komodinin üstüne bırakıp koltuğun hemen yanındaki cam kapıdan içeri girerek mağaraya benzeyen koridorun sol tarafındaki duşa yöneldim. Ilık bir duş, gün içinde yaşadığım şok edici deneyimlerin üstümde yarattığı yorgunluğu alacaktır umuduyla kendimi suyun o rahatlatıcı etkisine bıraktım. Aylar sonra ilk kez Kutay'ı ve Kutay'ın yaşattıklarını düşünmemiştim. Bu, kendimi iyi hissetmeme neden olmuştu. Ilık suyun dinlendirici etkisiyle kurulanıp yatağımın üstüne oturduğumda, resepsiyondan şekersiz bir Türk kahvesi istedim.

Yanımdan ayırmadığım not defterimi sırt çantamdan çıkarıp gün içinde yaşadığım her şeyi yazmak için tuvalet masasının üstüne koydum. Aslında içim içime sığmıyordu, bir hafta için çıktığım bu kısa soluklu tatil, beni her anı heyecanla dolu bir macera labirentine sürüklemeye başlamıştı. Yıllar önce ölen anneannem Umay'ın bana rehberlik ettiği bu yolculuk beni bayram sabahının gecesinde yatağının kenarına yeni elbisesini ve kırmızı ayakkabısını koyan, onları giyecek olmanın heyecanı ile uyuyamayan küçük kız çocuğuna çevirmişti. Zerzevan Kalesinden gece bir gibi dönmüştük. Ülgen sabah saat sekizde beni almaya gelecekti. Bu süre zarfında otelimdeki mistik odamda kendimle olmak, yaşadıklarımı yazmak bana iyi gelecekti. Kalem elime aldığım

an odamın kapısı çaldı. Şekersiz kahvem ve soğuk suyum getirmişlerdi. Kahvem yatağımın yanındaki komodinin üstüne koydum. Gözlerimi açtığımda otelin telefonu çalıyordu ve güneş çoktan ışıklarıyla odamı aydınlatmaya başlamıştı. İrkilerek telefonu açınca resepsiyonist "Ülgen Bey geldi ve sizi bekliyor" dedi. Şaşkınlıkla saate baktım, sekizi gösteriyordu. Kahvem soğumuş ve komodinin üstünde hala içmem için beni bekliyordu. Resepsyoniste hemen aşağıya ineceğimi söyleyerek bavulumdan bulduğum bir tişört ve şortu giyip saçlarımı da at kuyruğu yaparak heyecanla merdivenleri inmeye başladım. Ne ara uykuya daldığımı bilmiyorum lakin uykumu almıştım ve kendimi uzun süredir böyle enerjik hissetmemiştim.

Resepsiyonda Ülgen'le bir araya geldik. Ülgen'in üstünde uzun kollu beyaz bir gömlek, boynunda gök mavisi bir fular ve bej rengi kargo pantolonu vardı. Sırt çantasını omuzuna geçirmiş, gülümseyerek "Merhaba Umay kızım" dedi. Ben ise Ülgen'e sarılarak "Günaydın" dedim. "Gece ne ara uykuya daldım hatırlamıyorum, uykumu aldım ve bugün yaşayacaklarımızı merakla bekliyorum" dedim.

Ülgen "O zaman ilk önce bir sabah kahvesi içelim, sen de kendine gel Umay kızım" dedi. Mezopotamya ovasına bakan kahvaltı terasında iki kişilik bir masaya oturduk ve kahvelerimizi söyledik. Ülgen artık benim için bir yabancından ziyade, yakın bir arkadaşına dönmüş, ninemden dolayı yıllardır ona duyduğum kızgınlık ise yerini tarif edemediğim bir sevgiye bırakmıştı.

Ülgen elindeki iki kalın kataloğu bana uzatarak, "Deyrulzafaran Manastırı hakkında bilmek isteyeceğin ilk bilgileri burada bulabilirsin Umay kızım" dedi. Kahveler gelmişti, yavaş yavaş kahvelerimizi içerken "Ülgen burası hakkında birçok makale okudum ve belgesel seyrettim. Birazcık bilgim var, sanırım beni en çok da Cercis Kaptan'ın (Bahe) hayatı etkilemiştir" dedim. Ülgen şaşkınlıkla "Cercis Kaptan" dedi. Gülümsedim ve "Evet, altı yaşında bırakıldığı Deyrul Zafaran Manastırı'nda yetmiş yıldır annesini bekleyen Cercis Kaptan. İnsanı derinden etkileyen bir hayat hikayesi. Kaldığı

odayı, kardeşlerini bulmasını, onlarla yaşadıklarını, manastıra bağlılığını, adına yapılan belgesel sayesinde öğrenmişim" dedim. Sonra ekledim "Unutma ki ben de bir aktivistim, Ülgen. Böyle bir insan ülkemde yaşarken, onu ve hayat hikayesini bilmem gerekmez mi? 5.yüzyılda inşa edilen Deyrulzafaran Manastırı muhteşem bir mimariye sahip ve Süryani Kilisesi'nin önemli merkezlerinden biridir. Manastır, 1932'ye kadar altı yüz kırk yıl boyunca Süryani Ortodoks patriklerinin ikametgâhıydı.

Manastır, milattan önce Güneş Tapınağı, ardından Romalılar tarafından kale olarak kullanılan bir yapı üzerine inşa edilmiştir. Romalılar bölgeden çekilince Aziz Şeymun bazı azizlerin kemiklerini buraya getirterek kaleyi manastıra çevirdi. Bu nedenle Manastır, önceleri Mor Şeymun Manastırı olarak bilinmekteydi. 15.yüzyıldan sonra Manastır çevresinde yetişen zafaran (safran) bitkisinden dolayı adı Deyrul-zafaran (Safran Manastırı) olarak anılmaya başlandı.

Manastır, bugün Süryani Kilisesi'nin önemli merkezlerinden biridir. Mardin Metropolitinin ikametgahıdır ve dünyanın her yerinden Süryaniler tarafından ziyaret edilen bir merkez olma konumunu hâlâ korumaktadır. Manastır içindeki Azizler Evi (Beth Kadişe); Manastır yapısı içerisinde patrik ve metropolitlerin gömülü olduğu yerdir. Burada bulunan yedi nişten dört tanesi manastırda görev yapan bazı aziz ve metropolitlere,

üç tanesi de patriklere aittir. Deyrulzafaran Manastırının diğer adı ise Mor Şeymun Manastırı olarak da bilinir" dedim gülümseyerek. Ülgen şaşkın ama gururlu bir şekilde bakarken "Kahvelerimiz bittiğine göre haydi yola koyulalım" dedi. Otelden çıktıktan sonra Eski Mardin'in o taş sokaklarında yürüyerek Cumhuriyet meydanına Ülgen'in aracını park ettiği yere doğru ilerlemeye başladık. Sokaklar dün sabahki gibi çörek kokuları ile doluydu. Sabahın erken saatleri olduğu için ara sokaklar da Cumhuriyet meydanı da تنها idi. Buna rağmen havanın boğucu sıcaklığı daha şimdiden kendisini göstermeye başlamıştı. Arabaya binince ilk işimiz klimayı açmak oldu. Yavaş yavaş Eski Mardin sokaklarında araba ile ilerlerken taş binalar ve binaların üstüne özenle işlenmiş motifler, güneşin parlak sabah ışıkları ile daha görkemli görünmekteydi. Bu sefer Mardin il merkezine dönmek yerine göbekten karşıya doğru ilerlemeye başladık. Eski Mardin'in üstüne inşa edilmiş olan dağın hemen karşısındaki yüksek tepeye doğru yola devam ettik. Karşımıza çıkan tabela "Deyrulzafaran Manastırı" yazısıyla bizi sola doğru yönlendirdi ve sağlı sollu nar, zeytin ve fıstık ağaçları ile dolu yemyeşil bir yolda ilerlemeye başladık.

Ağaçların köklerindeki toprak özenle tırmıklanmış ve yaban otlarından temizlenmişti. Ağaçlara özenle bakıldığı belli olan bu yolda ilerlemek beni mutlu etmişti. Bu yolda yaklaşık on dakika kadar araçla ilerledikten sonra geniş bir avlu ve görkemli manastırın duvarları ile karşılaştık. Ülgen aracı uygun bir yere park ettikten sonra manastırın o büyük kapısına doğru yöneldi, ben de arkasından onu takip ediyordum. Ansızın nerden çıktığı belli olmayan, rahip kıyafetleri içinde esmer güleç yüzlü bir genç yanımıza yaklaştı. “Ülgen abi hoş geldiniz. Biz de sizi bekliyorduk” dedi. Ülgen gülümseyerek “Ancak evlat” dedi ve kapıya doğru yürümeye devam etti. Manastırın kapısı iki metre yüksekliğe sahip devasa boyutta idi. Hemen üstünde ise Süryanice bir yazı vardı. Ülgen “Bu Süryanice bir duadır Umay kızım” dedi ve manastırın içinde doğru ilerlemeye devam etti. Benim ise kalbim duracak gibiydi. Bu manastır Hristiyanlığa ait çok eski el yazması yazılara ev sahipliği

yapan, önemli bir ibadethane idi. Şimdi burada olmak, İsa döneminin dilini korumayı başarabilmiş bu özel toplulukla diyaloga girmek muhteşemdi. Ancak Ülgen beni giriş avlusundan sonra turistlere açık olmayan, rahip ve rahibelerin kullandığı kapıdan içeri yönlendirerek hemen Azizler evinin girişinin sağ tarafındaki merdivenlerden aşağıya yönlendirdi. Taş merdivenlerden yaklaşık olarak otuz basamak indikten sonra karşımıza çok kısa bir koridor ve on belki on beş metre karelik bir oda karşıladı. Merdivenleri arkamıza aldığımızda tam karşımızda küçük bir pencere vardı ve gün ışığı odayı çok iyi aydınlatıyordu. O sırada “Evine hoş geldin Umay’ım” diyen ninemin sesini duydum. Şaşkınlıkla Ülgen’e bakınca gülümseyerek “Bu manastır Güneş Tapınağının üstüne kuruludur Umay kızım ve sen şu an bu tapınağın günümüze kalan son ibadethanesindesin” dedi. Ben şaşkınlıkla odayı incelerken

Ülgen devam etti; “Umay kızım karşında gördüğün pencere güneşin ilk ışıklarının izlendiği yerdir. Güneş ışıkları odaya dolmaya başladığında bir keçi kurban edilerek, çeşitli yiyecekler sunarak ibadete başlarlarmış. Ayrıca gün doğumunu kutlamak için müzik çalınır ve danslar edilirmiş. Flüt ve davul gibi enstrümanlar kullanılarak ritmik bir şekilde güneşin doğuşuna eşlik ederken güneşin enerjisini ve gücünü yükseltmek amacıyla sabah ritüellerini uygularlarmış.” dedi. O sırada arkamızdan gelen ‘hoş geldiniz’ sesiyle irkildim. Arkamı döndüğümde ise üstünde siyah rahip kıyafeti, beyaz uzun sakalı, boynunda haçı ve siyah şapkası ile bir rahiple karşılaştım. Gülümseyerek bana doğru ilerledi ve “Hoş geldin Umay kızım” dedi. Benim şaşkınlığım daha da artmıştı. Rahip ise “Ben Gabriel” diyerek elini uzattı. Ben de şaşkınlıkla “Hoş buldum” dedim ve başımı hafifçe öne eğerek selam verdim.

Bu taş oda, dışarının yükselmeye başlayan sıcağına rağmen serindi. Dikkatimi ilk çeken, taşların rengi oldu. Tüm manastırın dış duvarları görebildiğim kadarıyla sarı renkli Mardin taşı ile yapılmışken burası gri renkli idi. İki tane kemerli, sunak olarak kullanıldığı belli olan şimdilerde ise şömine gibi duran yer pencerenin sağ ve sol tarafında idi. Üstlerinde sembol olmayan bu yerlere bir zamanlar insanlar güne başlarken dileklerinin kabul olması ve günün güzel geçmesi için adaklar koyuyordu. Tavan benim gibi 1.65 boyu olan birisinin bile parmakları üzerinde yükseldiğinde eliyle dokunacak kadar alçaktı. Bir an oda karardı. Herkes aynı anda güneşin ışıklarının odaya dolduğu o tek pencereye odaklandığında bir turna kuşu tüm görkemiyle pencerede durup bize bakmaya başlamıştı. Ülgen yanıma geldi ve elini sırtıma koydu. O sırada “Umay’ım yaşadığım sürece beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan güzel torumun, şimdi senin yolculuğun başlıyor. Benim tamamlamaya gücümün yetmediği, yarım bırakmak zorunda kaldığım görevi senin yapma vaktin geldi. Turnalar seni selamlıyor güzel kızım” diyen ninemin sesini duydum. Şaşırmıştım. Ninemin tamamlamadığı görev neydi? Benin ne yapmam gerekiyordu? Tüm bunları düşünürken ayaklarımın dibinde bir yılan belirdi. Simsiyah olan bu yılan kıvrıla kıvrıla pencereye doğru ilerlemeye başlarken “Yukarıda ne varsa aşağıda da aynı var” diye

istemsizce söylendim. Yılanlar yüzyıllarca kötülüğün sembolü olarak adlandırılmış olsalar da aslında bilgeliğin sembolü olan canlılardır ve biz tahtında oturan Şahmeranın memleketindeydik.

Rahip Gabriel de yanımıza geldi. Yılanın yavaş yavaş gidişini sessizce seyrederken “İşaretler senin görev için hazır olduğunu söylüyor güzel kızım” dedi. Ben şaşkınlıkla Ülgen ve Rahibe bakarken “Anlamıyorum, hiçbir şey anlamıyorum” dedim. Rahip Gabriel gülümseyerek “Ninen Umay burada bulduğumuz bir haritayı ve yazıyı açıklamak için çalışıyordu. Harita da yazı da Süryanice ya da burada yaşayan topluluklarca kullanılmış bir dille yazılmamış. Çok daha eskilere ait bir yazı. Ancak bitiremedi. Giderken bir gün senin buraya gelip yarım kalan bu görevi bitireceğini söylemişti bizlere, Umay kızım” dedi. Olduğum yerde Ülgen’e bakıyordum, ağzımdan kelimeler çıkmıyordu. Şaşkındım. Ninemin bitiremediği bu işi ben nasıl bitirecektim ki!

Ülgen” Haydi yukarı çıkalım Umay kızım” dedi. Geldiğimiz taş merdivenleri çıktuktan sonra sağ tarafımızda kalan tarihi ahşap kapıdan içeri girdik. Burası kiliseye ait mezar odası idi. Bir zamanlar Patrikhane olan bu yerde görev yapmış papazların mezarları burada idi. Mezarlar, duvarların içindeydi ve ölenler gün doğumuna karşı, İsa Peygamberin yeniden dünyaya gelişi ile birlikte ona eşlik edecek şekilde oturarak gömülmüşlerdi. Ortadaki küçücük alanda ise mum yakmak ve dua etmek isteyen müritlere yönelik bir alan bulunmakta idi. Bu oda az önceki pagan tapınağının kalıntılarının tam üstünde idi ve odanın tavanı oldukça yüksek ve daha iyi ışık alıyordu. Odadan rahiple beraber çıktuktan sonra halka kapalı olan ve kilesinin yaşayan alanına ilerledik. Avluya bakan masa ve sandalyelerin olduğu alanda yöneldik. Ülgen sandalyeye oturunca ben de onu takip ederek sandalyelerden birisine oturdum. Bir süre ikimiz birbirimize sessizce baktık. Bu arada Rahip Gabriel yirmi beş santim uzunluğunda sarı pirinçten bir ruloya yanımıza geldi. Elindeki bu metal ruloyu bana uzattı. Ülgen “Umay kızım bu, ninenin üzerinde çalıştığı harita ve yazı. Biliyorum şu an çok şaşkınsın ve olanlara anlam veremiyorsun. Unutma ki hayatta tesadüf diye bir şey yoktur. Her şeyin bir anlamı vardır. Dün geldiğin bu şehirde yıllar önce ölen ninenle konuşmaya başladın, ninenin anlattığı, hiç tanımadığın benimle elinle koymuş gibi buluştun. Zerzevan’da Dolunayı

kutladın. Yaptığı ritüel ise yüzyıllar öncesinde şaman kadınların yaptığı özel bir ritüeldi. Ninen buradan giderken senin buradaki görevini tamamlayacak şaman kadın olduğunu söylemişti. Şimdi biz sana bu görevin sırasında eşlik edecek ve yardımcı olacağız. Evine hoş geldin Umay kızım” dedi. Elimdeki ruloya bakarken üstündeki simge göz yaşlarımın dolmasına neden oldu. Simurg’un en eski simgelerinden birisi kusursuz bir işçilikle işlenmişti bu pirinçten rulonun üstüne.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken bir de bu sembolü görmek şaşkınlıkla gerilmiş sınırlarının daha fazla dayanmasına imkân vermeden göz yaşları ile duygularımı dışarı vurmama neden olmuştu. Rahip Gabriel ise “Yolumuz uzun ve tehlikeli Umay kızım. Bu yolculukta yalnız olmayacaksın. Sana, senin gibi birisine eşlik ediyor olacağız” dedi.

Ben gözyaşlarımı silerken şaşkın ve ürkektim. Bu esnada bizi manastır girişinde karşılayan esmer rahip “Dışarıda Ankara plakalı iki araba var” diyerek bizleri uyarmaya geldi. Ülgen ve rahip Gabriel tedirginlikle ayağa kalktılar. Ülgen kolumdan tutarak “Elindeki pirinç ruloyu şimdilik burada bırak Umay kızım” dedi. Ben, bana söyleneni yaparak ruloyu rahibe teslim ettikten sonra beni kilisenin dışına arkadaki özel kapıdan çıkarmak için harekete geçtiler. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki neler yaşandığını algılamakta zorlanıyor, sadece

bana denilen komutları yerine getiriyordum.

“Umay’ım çıktığın yol sana bilgeliğin kapılarını açarken, yüzyıllardır süre gelen kötülüğün de kapılarını açacak. Unutma hayat karanlıkla aydınlığın, iyilikle kötülüğün savaşına ev sahipliği yapıyor. Korkma! Ülgen, Rahip Gabriel, arkeolog Çetin ve diğer dostların sana bu yolculuğunda eşlik edecek, seni koruyacaklar. İçindeki sesin seni yönlendirmesine izin ver güzel kızım ve tüm bu süreçte ben de seninle birlikte olacağım unutma!” diye ninemin sesini duyduğumda manastırın kapısından çoktan çıkmış ve rahip Gabriel’in bizim için ayarladığı kiliseye ait araca binip Eski Mardin’e doğru yol almaya başlamıştık. Ülgen’e “Biz neden kaçıyoruz? Onlar kim?” diye sordum. Elime verilen rulonun içinde ne olduğunu bile görmemiştim. Ülgen cevap vermek yerine şoföre bizi Diyarbakır’a götürmesi için komut vermekte idi. Ara sıra arkasına bakarak gelen giden var mı diye yolu kontrol ediyordu. Takip edilmediğimizden emin olduktan sonra ise “Umay kızım her şeyi zamanla anlayacaksın. Sen sadece bana güven” dedi.

Bindiğimiz araç Diyarbakır’a doğru yol alırken ben, buraya gelmenin bile bir macera olduğunu düşünürken aslında asıl maceranın daha yeni başladığını şimdi algılıyordum...

**"Yapayalnızım, ama bir kente yürüyen
ordu gibiyim..."**

**Bulantı
Jean-Paul Sartre**

ÖYKÜ

Nevin ULUSOY

nevinulusoy

Köydeki Ev

Yazları çok seviyorum, hele köy yazlarını. Sabahtan geceye kadar bahçeler, tarlalar benim köyde. Kimse karışmaz. Babam da meraklanmaz. Hem arkadaş da var. Bir sürü kuzen. Hepsiyle oynamam ama. Bazıları çok küçük, bazılarıyla kafamız uyuşmuyor. Köyün çoğu akrabamızmış, annem anlatıyor. Annemin köyü burası. Annem burada doğmuş, evlenene kadar burada yaşamış. Hep tarlada çalışmış. Babam da sever burayı, pek eğlenir. Şehirlidir o, hep şehirde yaşamış. Doğayı çok sever, ağaçların altında oturur, rüzgârı dinler, dağları seyrederek. Rüzgâr yoksa “Haydar, Haydar” der babam, ben de derim. Böyle deyince rüzgâr çıkarmış. Gerçekten de bir esinti gelir, serinleriz, ohhh! Güleriz babamla. Bazen beraber otururuz

ağaçların altında, ne güzel olur. Anneannemin evine geliriz köyde. Kırmızı tuğladan iki katlı bir ev. Aslında dayımlar yapmış bu evi. Üst katta ortanca dayım, alt katta da küçük dayım oturuyor. Her katta dört oda var. Bize bazen üst katta, bazen de alt katta bir oda verirler. Her yer tahta. Yürüdükçe komik sesler çıkar. Tavanlar da tahta. Yattığımız zaman tavanı seyrederek hayaller kurarım. Köy yaşantısı öyküleri anlatırım kendi kendime. Ah, bir de sivrisinekler olmasa! Burada böcekler de çok. Örümceklerden çok korkuyorum.

Bu evin bahçesi kocaman. Tulumba var, su çekmeyi çok seviyorum tulumbadan. Ama bu tulumbanın suyu içilmiyor, hiç tatlı değil. Tulumbanın yanında güzel bir dut ağacı var.

Dut ağacının altındaki tahta sırada oturmayı çok sever babam. Bazen atletle oturur, ters ters bakar insanlar, o hiç aldırmaz, çok keyiflenir. Babam bazı insanları sinir etmeye bayılır, hele annemin akrabalarını. “Sofu bunlar hep” der, çok güler. İstanbullu ve yaşlıdır babam, kimse bir şey diyemez ona. Saçları epeyce beyaz, biraz dökük, pek heybetli görünür. İnsanlar onu olduğundan on, on beş yaş genç sanıyor yine de. Biraz şişman, bayağı göbeği var, o yaştaki babalar öyle mi oluyor bilmem. Annemden tam yirmi yaş büyük. Evdekilerle sofraya da oturmaz babam.

Tabaklarımızı evden getiririz, babam istemez köy tabaklarını. Burada yerde yemek yiyorlar, çok tuhaf.

Bir kere sofraya anneannemlerle oturdum, bacaklarım çok ağrıdı. Bir yere dayanmamak gerekiyormuş, günahmış, uyardılar beni. Ama bacaklarım ağrıyınca nasıl oturacağım elimden destek almadan? Sofranın ortasına bir tabak yemek koyuyorlar, herkes oradan yiyor, ben hiç sevmedim. Odalardan biri mutfak, orada yemek yedik. Kocaman, güzel bir ocak var, çizgi filmlerdeki gibi. Ocağın yanışını izlemeyi seviyorum, alevler bana hikayeler anlatıyorlar, ben de ağaçlarıma anlatıyorum sonra. Ateş hikayelerinden biraz korkuyorlar doğrusu. Burada evlerin dışı tütün dolu. Tütün yapraklarını ipe dizip asarlar. Köye yaklaştığımızı tütünlü evlerden anlarım. Öyle bir evde yaşadığımı hayal ederim, bir köy kızı öyküsü anlatırım kendime. Tütünleri iğneyle dizdiğimi, merdivene çıkıp duvara astığımı düşlerim. Annem de dizer bazen, eski hayatını özlüyor galiba. Ben de çok istedim, ama elime iğne battı, çok ağladım. Babam da anneme kızdı, daha da üzüldüm. Annem bana kurabiye verdi sonra.

Cam kavanozlarda kurabiyeler getirir annem evimizden. Burada pişiremez ki kurabiye. Babam, annemin köy işleri yapmasına kızıyor. Tarlada çapa yapmayı da seviyor annem. Ben de yaptım bir kere, çok zevkli. Öykümdeki kız çok güzel çapa yapıyor, inekleri de sağıyor. Ben korkuyorum ineklerden. Buradaki güzel köy ekmeğinden veriyor bana annem, biraz sert ve kara ekmek ama çok lezzetli. Arka bahçede bostan var, domatesler, fasulyeler, salatalıklar, biberler. Onlara bakmak, dallarından koparıp yemek en sevdiğilerimden. Bir de her yer erik ağacı. Onları da koparıp yiyorum. Annem şaşırıyor, evde önüme getirdiklerini zorla yerim, meyve de sevmem, yalnızca çilek. Tulumbadan su doldurup sofraya getiriyoruz, evde su yok zaten. Evin karşısında bir tulumba var, artezyen suyu, işte ondan içiyoruz suyumuzu, pek tatlı su, doldurup sofraya getirmek de ne güzel. Tütünleri dizmek en güzeli ama yapamıyorum işte. Akşamları geç saate kadar diziyorlar bazen tütünleri. Tütünün işi hiç bitmezmiş, çok eziyetliymiş, öyle

diyor annem. Parası da azmış, ama yapacak bir şey yokmuş köydekiler için. Anneannem çok yaşlı, kamburu var, hiç dik duramıyor. Yine de bahçede maydanoz, nane yetiştiriyor. Pazara götürüp satıyormuş onları. Yüzü buruş buruş, küçük gözlü. Onu seviyor muyum bilmiyorum ama galiba o beni sevmiyor. Abimi de. Babamın çocukları olduğumuz için annemin akrabaları bizi sevmiyor. Soğuk soğuk bakıyorlar bize. Ben çok korkuyorum zaten herkesten, ellerini öpmeye, yüzlerine bakmaya çekiniyorum. Neden bilmiyorum. Küçükken hep evdeymişim, ondan mı acaba? Hâlâ hep evdeyim. İyi ki okul var. Babam bazen parka götürür. Orada hemen arkadaş bulurum. Öyle çok salıncağa binerim ki! En yükseklere çıkarım, hiç korkmam. Bizim eve misafir de hiç gelmez. Babam, annemin komşularla görüşmesini de istemiyor. Bir kere küçük teyzem bize geldi, sonra evde büyük bir kavga çıktı. Büyük halam babama şikâyet etmiş, güya annem soğan vermiş teyzeme. Ah halam ah!

İlk çocukluk anılarımdan biri; halam, üst kattaki dairede “çapacı karı! çapacı karı!” diye bağıriyordu. Bizim kapı da açık, annem, babam, ben... Abim yok muydu acaba? Annem de “ben sizin karşınıza şalvarımla çıktım, istemeseydiniz” diyordu. Halam üst katta oturuyor. Karşımızda da küçük halam ama o öldü. Çok az hatırlıyorum onu, tatlı, gülen bir yüzü vardı, sevecen bir sesi. Teyzelerim gibi değil. Büyük halam da sever beni. Bana öyle çok şey anlatır ki! İstanbul’un işgal edildiği günlerde küçükmüş, ninesini Yunan askerleri dereye itmişler, bir şeyler yıkıyormuş. Bağ evleri varmış o zaman Tepebağ’da. Eve gelmiş askerler, yumurta almışlar. Annem ve babam hakkında kötü şeyler söyler bazen, o zaman cevap veririm, kızar, kovar beni. Sonra yine giderim, sevinçle karşılar beni. Büyülü bir vitrini var, içinde çeşit çeşit fincanlar, tabaklar, biblolar, süsler. Ne istersem verir bana. Ev büyük ve karanlık, arka tarafa bakıyor. Halam anlattıkça ben vitrini de izler karanlıktaki hayallerle birleştiririm süsleri. Çok güzel bir Japon kıızı biblosu vardı, istedim, hemen verdi. Kimonosu, şemsiyesi... Bayılıyorum! Bir de köpekleriyle dolaşan kız heykeli var. Köyden İstanbul’a gidince isteyeceğim. Bir de nefis bir balerin biblosu, madeni! Sonra da onu isteyeyim, halam beni kırmaz. Ben tek kız yeğeniyim, evin tek kızıyım. Adımı da halamlar koymuş, sevdikleri bir paşa kızının adını koymuş. Dedem de yaşasa belki

paşa olurdu, çok genç yaşta ölmüş. Savaşta Fişekhanede Almanlarla çalışmış, Cumhuriyet ilan edilmeden aniden ölmüş. Babam da dedeciğimi hiç hatırlamıyor, iki yaşındaymış daha. Halam da hep bunları anlatır, ben hiç sesimi çıkarmaz onu dinlerim. Bir ayağı sakattır halamın, ayağını sürükleyerek yürür, hiç dışarı çıkmaz.

Eskiden çıkarmış ama artık yaşlı tabii. Tepebağ’da bahçede bir ceviz ağacı varmış, onun altında uyutmuş onu babaannem, menenjit olmuş halam. Hiç evlenmemiş. Evin en büyüğü, babam en küçükleri. Aile hikayeleri ne kadar ilginç, dinleyip hayaller kurarım, köyde de hatırlarım onları.

Köy öyle başka ki şehirden. Özgürlük güzel ama bir ay kalınca İstanbul’u özlüyorum, çok özlüyorum. Eve giderken otobüs Boğaz Köprüsü’ne gelince sevinçten zıplamak istiyorum. İçimden “İstanbul İstanbul, taşın toprağın altın, kim bilir sen ne aşklar yaşadın” şarkısını söylüyorum. Şehirler âşık olur mu bilmiyorum. Ama ben büyüyünce âşık olmak istiyorum, hem de çok istiyorum. Evliler hep mutsuz sanki, onlar âşık değil bence. Annem mesela, köyden kurtulmak için evlenmiş babamla.

Babamın ilk eşi veremden ölmüş, çok gençmiş. Aşıkarmış birbirlerine ama mutsuzlarmış, babam “cahildim, çok gençtim

“diyor. Ben âşık olup evlenmek istiyorum, aşksız yaşanmaz. Bunları ağaçlarıma anlatıyorum, büyüklere söylenmez ki. İstanbul da âşık bence, nasıl bu kadar güzel olabilir ki yoksa?

ÖYKÜ

Özlem YILDIZ

© ulcan

Gözyaşlarını Toplayan Adamın İzin Günü

Ne vakit birileri yerli ya da yersiz ağladığında, gözyaşlarını toplayan adam hemen onun yanı başında belirir, kocaman heybesine bin bir türlü duyguyu doldurup işi bittiğinde yeniden yola koyulur, başkalarının peşine düşerdi. Heybeyi açıp bakabilseydik hayatımızın bir milyon iki yüz bin saatini ağlayarak geçirdiğimizi görebilirdik. Adam onları eşantiyon parfüm şişelerinin içinde tutar, kataloglara kaydeder, düzenler, sınıflandırır, tarihlerine göre sıralardı. Bunun oldukça yorucu ve zahmetli bir iş olduğunu söylemeden edemeyeceğiz... Gözyaşı şişelerinden yükselen ağıtlar bütün evi doldurur, tiz seslerin etkisiyle apartman sallanırdı. Komşularının

bu durumundan oldukça rahatsız oldukları adamın, bu duruma ehemmiyet verdiğini söyleyemeyeceğiz. Kaldı ki apartman sakinleri sık sık ağlıyordu ve müdahale edilmediği takdirde ağlayıp ağlayıp susuzluktan ölmeleri de oldukça olasıydı.

Günlerden bir gün, göz yaşlarını toplayan adamın hasta olacağı tuttu ve uzun süre yataktan kalkamayacağını anlayınca bir çirak tutmaya karar verdi.

Bunun için gazeteyle bir ilan veren adam, ilanı oldukça müphem bir şekilde yazdırmış, işin mahiyetini açıklığa kavuşturmadan yalnızca "bazı konularda" kendisine yardımcı olması için

bir asistan aradığını belirtmişti. Günler geçti ve arayan, soran olmadı. İnsanlar sahipsiz bir şekilde bardaktan boşanırcasına ağlamaya devam ettiler. Başbakan kürsüye çıktığında ülkenin halinden bahsederken şakır şakır ağlamaya devam ediyor, konuşmasını dinleyenler ondan beter içleniyor, ameliyathanelerde doktorlar dalgıç gözlüğü takıyorlardı.

Gözyaşlarını toplayan adam hem yerine getiremediği sosyal sorumluluğun yükünün altında eziliyor hem de boşa giden litrelerce göz yaşının ardından kederlenip duruyordu. Ve bir gün... Küçük bir kız çocuğu kapıyı tıklattı.

Gözyaşlarını toplayan adam zar zor yatağından kalkıp, kapıyı açtı. Küçük kız çocuğu kocaman gözleriyle gözyaşlarını toplayan adama bakıyordu.

Adam sordu “çıraklık ilanı ile ilgili olarak mı geldiniz?”

Küçük kız “hayır, ben şeker toplamaya gelmişim. Bakın elimde bir sepet ve çalacağım kapıların listesi var.”

“Mühim değil, hemen işe başlayın.”

Bu küçük kız, kendisine ne söylenirse onu yapan bir küçük kız olduğu için hemen gözyaşlarını toplayan adamın heybesini aldı ve yola koyuldu.

Gözyaşlarını toplayan adamın kendisine verdiği haritayı takip

ediyor, o anda zaten herkes ağlamakta olduğu için heybe büyüdükçe büyüyor, küçük kız da yoluna devam ediyordu.

Sonunda küçük kız heybeyi taşıyamaz hale geldi.

O zaman biraz dinlenmek için heybeyi omzundan indirip yere koydu fakat heybenin ağzı açık kalmıştı.

O zaman küçük kızın topladığı bütün o gözyaşları bir sel, bir nehir, bir çağlayan olup şehrin sokaklarında gürül gürül akmaya başladılar ve küçük kız, görevini eline yüzüne bulaştırmanın üzünlüğüyle gözyaşlarını toplayan adamın yanına dönmeye karar verdi.

Kapıyı tıklattı. İçeriden hafif bir uğultu geliyordu. Kapı açıldı ve küçük kız, gözyaşlarını toplayan adamın hayatında ilk kez ağladığını; bütün evi dolduran parfüm şişelerinin büyük bir kargaşa içinde dökülüp parçalandığını, muhteviyatlarının havaya karışıp buhara dönüştüğünü gördü.

Dışarı baktı. Oysa dışarıda büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Gözyaşlarını toplayan adam küçük kızın sırtından heybeyi aldı. Beraber heybenin karnını yardılar ve içinden garip bir geçmişin kırıntılarını çıkardılar.

İLLÜSTRASYON

Özlem MEHDER

© ozlemmehder

Yazarken, düşlere sadık kalmaya çalışırım, koşullara değil.

Jorge Luis Borges

İZZET MOLLA'NIN
İÇTEN İÇTE DOĞRU
BİR YOL HİKÂYESİ

Gülşen-i Aşk

İNCELEME
ALİ BUDAK
METİN
MEHMET KANAR

B
BİLGE
EDEBİYAT
SANATI

İNCELEME
ALİ BUDAK
METİN
MEHMET KANAR

İNCELEME

Esra KOYUNCU

© imza__e

Yenilik ile geleneğin ortasında: Gülşen-i Aşk

Günümüzün modern edebiyat anlayışına yaklaşan, Mehmed Fuad Köprülü'nün "klasik nazmın Tanzimat'tan önceki son üstadı" diye adlandırdığı İzzet Molla, bir yüzünü geleneksel şiire; diğer yüzünü ise Batı'ya dönmüş yeniliğin peşinde bir şairdir. Eserlerinde mahallileşmeye yer vermiş ve bunu eski geleneğe bağlı kalarak yapmıştır. İzzet Molla'yı yenileşme bakımından Şeyh Galib ile birlikte anabiliriz. Her ikisi de klasik şiirin içinde yeniye aramışlardır ve her ikisi de bir Mevlevî dervişi olup eserlerinde Mevlevî öğretilerine göndermeler yapmışlardır. Molla ve dönemindeki diğer şairler yaşadıkları dönemdeki siyasi ve sosyal değişimlerle birlikte kalıplaşmış hayalleri bir tarafa bırakarak somut gerçekliğe yönelmeye başlamış ve hayal âleminden değil, somut

olan hayatın içinden edebiyat yapmışlardır. Klasik edebiyatın başından beri ferdi bir anlatım tarzına sahip olan sanatçılar artık yavaş yavaş sosyal konulardan da bahsetmeye başlamışlardır. Bu şairlerden biri de İzzet Molla olmuştur. Belki de bu nedenle onun şiirlerinde bugün kullandığımız dile yakın bir sadeliği görüyoruz. Gülşen-i Aşk, Molla'nın henüz yirmi yedi yaşında yazmış olduğu tasavvufi bir aşk mesnevisidir. Şeyh Galib'in Hüsn-ü Aşk adlı eserinin farklı bir yorumu olarak da okunabilir. Her iki şairin de eseri Seyr u Sülûk ve Yedi Vadi üzerinden değerlendirilebilir. Aynı şekilde Mevlevîliğin kademeleri sembolik unsurlarla eserde anlatılır. "Şu dönen gül bahçesi bir seher vakti Güneş gülünü çıkarıp gösterdi."

Hikâyeye başlamadan evvel şair geleneğe bağlı kalarak Allah'a ve Peygamber'e övgülerde bulunur. Daha sonra mesneviye girişte bizleri bir gül bahçesi karşılar. Eskilerin ünlü kahramanları Mecnun, Leyla, Ferhad, Şirin, Vamık ve Azra bu gül bahçesinin içinde aşk üzerine sohbet ederler. Bülbül, İzzet'in burada olmadığını fark eder ve neden gelmediğini bahçivana sorar:

"Dedi ki: Gitmedin mi şimdiye dek İzzet'i davete öpüp el etek?"

Daha sonra anlaşılır ki İzzet, sevgilisi olmadığı için bu daveti kabul etmemiştir: "Neyleyim gül bahçesini, yârim yok Gül bahçem olsa da bülbülüm yok"

Klasik şiirde gül sevgili, bülbül ise âşık olan kişidir. Tasavvufta bülbül, ilahi olan aşka talip olandır. Bahçıvan ise burada mürşittir. Aslında bahçıvan, onu bu yolculuğa çıkararak ve çileli birtakım olayları yaşamasına sebebiyet veren ilk kişidir. Bunun nedeni ise mürşidin, İzzet'in derdinden anlamış olmasıdır. Her şeyden önce İzzet karakteri sıkın ve bunalmış bir halde ne yapacağını bilemeyen bir karakterdir. Henüz fitri olarak insanda var olan sevgi kavramını yüceltememiş ve bu konuda gerekli olgunluğa henüz erişememiştir. Bu konuyu Karen Horney'in şu sözüyle bağdaştırabiliriz: "İnsan, bu uğursuz dünyada, yalnızlığın farkına vardığı an sıkıntı ve ıstırap çeker." Eserde de İzzet gibi çoğu insan bu dünyada aynı sıkıntıyı çekmektedir.

Bahçıvan bu hali İzzet'ten öğrenir fakat onu bahçeye getiremez. Bunun üzerine bahçıvan, Mecnun'u gönderir. O da başarılı olamayınca Ferhad'ı görevlendirir. Sevgilisini orada bulabileceğini söyleyen Ferhad, İzzet'i ikna eder ve yola çıkarlar.

Bir manada Yedi Vadi'nin ilk basamağına karakterin adım attığını görürüz. Talep Vadisi'ne gelen İzzet, arzu ederek bu teklifi kabul etmiştir.

Tardiye bölümünde İzzet'in sevgiliyi somut bir biçimde çizdiğini görürüz: "Acaba o ay yanaklı orda mıdır Yine böbürlenerek gökte midir

Yoksa saklı bir köşede midir Üstelik hâlâ o gül bahçesinde midir Yürü ey Ferhad aman gidelim"

Teklifi kabul etmiş olsa da henüz karakterin dünyevi bağlarını koparamadığını ve somut olan sevgiliye ulaşma arzusunda olduğunu bu satırlarla anlarız. Çıktıkları yolculuk hiç de kolay olmaz. Pınar üzerinde gördükleri bir yazı sebebiyle yollarını kaybeden İzzet ve Ferhad kendilerini yılanlarla dolu korkunç bir vadide bulurlar. Ferhat korkusundan ölür ve İzzet kendini korumak için bir mağaraya girer. Fakat bu mağara aslında bir ejderhanın ağızıdır.

Eserdeki ejderha ve yılan, insanoğlunun nefisini temsil eder. Bu duygudan kurtulabilmek için de insanın çaba sarf etmesi gerekir. Mağara sanarak içine girdiği ejderha ise dünyayı temsil eder. Artık İzzet Aşk Vadisi içine girmiştir. Aşk ateşinin tam da ortasındadır ve tamamen yanınca kadar da burada pişecek, sevgisini yüceltecektir. Ejderha İzzet'i yutmuştur lakin İzzet'in "Âh" ateşinden rahatsız olur ve etrafa zarar vermeye başlar:

"Ah ejderhası kıvılcım saçmaya başladı Yılanın kalbini yaktı yandırdı"

Âhından çıkan bu ateş, kalbinin kötülüklerden ve nefisten temizlenmesini sağlayacaktır. Seyr u Sülûk yolunda artık nefsin törpülediğini, beşerî zayıflıktan

sıyrıldığını görürüz. Artık İzzet, Aşk Vadisi'nde aşkın içinde yanmaktadır.

İzzet'in ejderhanın içinde çile çekerek olgunluğa erişmesi akıllara Yunus Peygamber'in hikâyesini getirir. Allah'ın emrine uymayarak görevlendirildiği kavmi bir gemiye terk eden Yunus, bir balık (balina) tarafından yutulur. Rivayetlere göre 3, 7 ya da 40 gün burada kalır ve bu zor şartlarda bile Allah'ı zikretmekten geri durmaz; istiğfar ve dua ile meşgul olur. Duaların sonunda balık Yunus'u kabak türünde geniş yapraklı bir ağacın olduğu sahile bırakır. Bitkin düşen Yunus ağacın gölgesinde dinlenir ve iyileşir.

"Yarabbi; kusuruma bakma Aşk ile yandım, ateşte yakma"

Bu süreçte Yunus Peygamber gibi İzzet'in de duaları ve olgunlaşması gerçekleşmiştir. Duası kabul edilen İzzet, tıpkı Yunus gibi kendine geleceği ve dinlenebileceği huzurlu bir mekâna Allah tarafından indirilir. İndirildiği gül bahçesinde yaşlı bir adam İzzet'i karşılar ve kendini ona tanıtır. Yolunda çileler çektiği gül bahçesinin aslında bir hayal olduğunu ona söyler:

"Gördüğün gül bahçesi rüyadır Belki rüya değil de hülyadır"

"Mevlevî ayinli o pîr benim Adımız Anadolu'da Celaleddin"

Pîr olan, mürşittir. Burada mürşit olan, Mevlânâ'dır. Onun öğretileri ışığında bu eseri kaleme alan Molla'da da konu, yaşanan dünyaya yabancılaşarak ebedi olan dünyaya duyulan özlemin dile getirilmesidir. Freud, "Anksiyetenin tek sebebi, sevilen objeden izolasyondur." der. Bu obje insanın anne karnına dönme ve sıkıntılardan kurtulma isteğidir.

Tasavvufun en önemli kişilerinden biri olan mürşit, akılla kalbi birbirine bağlayandır. İzzet aslında tam da burada gerçeklerle yüzleşerek Hayret Vadisi'nin içinde sevgiliye duyduğu hasretle bütünleşir ve ahadiyet mertebesini idrak etmeye başlar.

Yaşlı adam, dermanının kendi içinde olduğunu söyler: "Mum ile pervane aynı şeydir Bunu bilmeyen batıldır, inatçıdır"

Aynı Şeyh Galib'in Hüsn-ü Aşk'ında olduğu gibi aşk, insanın kendi benliğindeydi. İzzet artık son vadi olan Fakr ve Fena Vadisi üzerindedir. Âşık ve maşuk kavramlarının birbirinden ayrı olmadığını, tam tersi, bir bütün olduğunu fark eder. Kendisi bir âşık olarak maşuk içine karışır ve yok olur. Bu hiçlikle beraber sonsuzluğu bulur.

"Aşkta başka yara bilmem ben Aşkta başka çare bilmem ben" Bu beyti şu şekilde açıklamak istiyorum. İnsan bu dünyanın

sırrına çeşitli zorluklardan sonra eriştiği vakit aşk ateşinden yanmış bir halde olduğundan dolayı başka bir ateşin ona zarar vereceği korkusuna kapılmaz. Bu nedenle kişi bu dünyanın nefsinin ve oyununu geride bırakır. Öyle ki, "Ölmeden önce ölünüz." hadisi tam da bu konuyu özetlemektedir.

Ebediyetin önemini Gülşen-i Aşk'ta vurgulayan Molla'nın, son zamanlarda yaşadığımız şu zorlu günlerin resmini çizdiğini düşündüğüm bir beyti ile sözlerimi bitirmek istiyorum:

"Âlemin öyle bir baharına denk geldik ki Bülbül suskun, havuz boş, haraptır gül bahçesi"

KAYNAKÇA

Ali Budak ve Mehmet Kanar, Gülşen-i Aşk, İstanbul: Bilge Kültür Sanat, 2017.

Ali Budak, Batılılaşma ve Türk Edebiyatı – Lale Devri'nden Tanzimat'a Yenileşme, İstanbul, Bilge Kültür Sanat Yayınları, 2013.

Osman Kavalcı, Gülşen-i Aşk'ta Sembolik Karakterler, Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, (Haziran 1990) , (erişim: 11.04.2020), <https://dergipark.org.tr/pub/atauniilah/issue/2739/395552>

Ali Budak ve Mehmet Kanar, Gülşen-i Aşk, İstanbul: Bilge Kültür Sanat, 2017, s. 33.

ŞİİR

Sedat Soner ARSLAN

© sedattosoner

Haziran

Benim yaralarım çok oldu,
Yaralayanlar, yara bırakıp kaçanlar,
Sonra kendimi şiirlere adadım.
Tüm sevda yanlarımı,
Naftalin kokulu sandıklara kilitledim.

Arsız güneş yansıdı, perdenin arasından,
Halbuki; pencerelere kilit üstüne kilit vurmuştum.
Bir daha aşk kapımı çalmasın diye,
Kalbimi hadsiz bir rüzgâra koydum.

Sonra sen geldin,
Yani ilkbahar sonrası yaz hissinde,
Son kurşunu kalmıştı sevda yanımın.
Sevdam sana kaldı özlem dolu bir kitap ayracının
köşesinde.

Şimdi sen bana bir güldün ya
Bir kapı aralığından baktı çocukluğum
Tüm ürkek korkak yanlarımın yanı sıra
Dizlerimde defalarca düşmenin yaralarıyla
Yüreğime dermanı sende bulmaya geldim.

Çaldığım her kapı sensin artık.
Bense o yüreğin iflah olmaz hırsızı.
Bir müebbet yemiştım gözlerine dalarak.
Şimdi bu aşkın hâkimi de sensin.

Benim şiirim susuyor içimde, yazdığım dörtlükler
de düşman oluyor birbirlerine.

Œeyda BOZKURT

[seydabozkurtofficial](#)

İçimdeki Ses Tut Kendini

İçimdeki ses tut kendini
Kalbindeki çıĒlıĒa saĒır kulaklar
Onların kalbi seni duymaz çünkü saĒırlar

İçimdeki ses tut kendini
Senin merhametin sonsuzdur
Onlar bunu hissedemez çünkü merhametsizler

İçimdeki ses tut kendini
Anlatma kalbini rüzĒara
Onlar seni anlamazlar çünkü yönsüzdürler

İçimdeki ses tut kendini
Kalbindeki Œiirlere kör gözler
Onların kalbi seni görmez çünkü kördürler

İçimdeki ses tut kendini
Onun kalbine dokunma tüketir seni
Senin kalbin onu tüketemeyecek kadar aşkla dolu.

PARANA

www.paranayayinlari.com

www.babicandles.com

ASMALI
SAHNE

Düş Art[®]
OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU